

10 EYLÜL SÖMÜRÜSÜZ, SINIRSIZ BİR DÜNYA İÇİN MÜCADELEDİR

Yine bir Eylül ayındayız. Biz komünistler için Eylül'ün anlamı farklıdır. Çünkü 10 Eylül '94 partimiz MLKP'nin kuruluş yıldönümüdür.

Sadece kuruluş yıldönümü olarak 10 Eylül'ü anmak, kutlamak tek başına yeterli midir? Tabi ki cevabımız hep bir ağızdan hayırdır! 10 Eylül'ün tarihsel ve siyasal anlamını bilmek, kavramak ve bilince çıkarmaktır önemli olan. Hele ki, Kürdistan'da faaliyet yürüten biz komünistler için.

Bu topraklar 10 Eylül'de iki doğum gününe şahittir. İkisi de koparıp alma bilinciyle donanmış, köhnemiş ve eski yapıyı yıkmaya yeminli, yeniyi arayan iradenin simgesidir.

İlki 10 Eylül 1920'dir. Mustafa Suphi ve Ethem Nejat yoldaşlar TKP'yi kurmuşlardır. Osmanlı imparatorluğunun kalıntılarından yeni bir burjuva cumhuriyet doğmaktadır. Onlarsa, 1917 Ekim Devrimi'nden aldıkları güç ve inançla Türk ve Kürt coğrafyasına komünizmi taşımayı amaç edinmişlerdi kendilerine. Ancak Kemalist diktatörlüğün kanlı yüzü ortaya çıkarak Mustafa Suphi ve 14 yoldaşı Karadeniz'de katletmişti.

İkincisi 10 Eylül 1994'dür. Ayrı kanallarda akan komünist gruplar, birlik için girişimlere başlar. Komünistlerin birlikte mücadele etmesini savunurlar. Ve nihayet zor ve sancılı bu süreç '94 Eylül'ünde tamamlanır. TKP/ML Hareketi ve TKİH birliği ilan ederek MLKP/K'yı oluştururlar. TDKİH birlik sürecinde daha önce TKİH ile birleşerek birliğe bu yolla katılmıştır. Bir yıl sonra bu birliğe TKP/ML YİÖ'de katılır ve Kuruluş (K) eki kaldırılır.

Birlik Devrimi'nin mayası kuşkusuz, devrime, sosyalizme ve komünizme olan büyük inançtır. İdeolojilerin öldüğünü, YDD'nin artık tüm yerkürede hakim olduğunu savunanlara inat, komünistler, 10 Eylül'ü yükselterek, proletaryanın ve komünist partinin önderliğinde köhnemiş faşist ve sömürgeci Türk burjuvazisinin devletinin yıkılacağına, İşçi Emekçi Sovyet Cumhuriyetler Birliğini'nin kurulacağına, komünizmin dünyayı kurtaracağına bilimsel inancı yükseltmişlerdir.

Devamı 35. sayfada

Karkerê Hemû Welatan û Gelê Bîndest Yêkbin!..

DENGÊ KURDİSTAN

Sayı:8
Ağustos
Eylül
Ekim
2003
750.000 TL

MLKP KÜRDİSTAN ÖRGÜTÜ YAYIN ORGANI

SERNİVÎSAR

IRAK VE GÜNEY'E İŞGALE HAYIR!

Sömürgeci diktatörlük, Irak'a asker gönderme planını tamamlanmak üzere.

Savaş sırasında ABD ve Türkiye'nin Kuzey Cephesi planı, Irak ve Güney Kürdistan'a müdahale, KADEK'in askeri güçlerini ezmek, hedeflerini kapsıyordu. Ancak halklarımızın ve dünya halklarının mücadelesi bu planı bozunca, sömürgeci faşist diktatörlük, efendisi ABD emperyalistlerinden stratejik uşaklık dilemek, Türkmenleri nüfuz alanının dayanağı yapmak, Güney'de Kürt federasyonunun gerçekleşmesini engellemek ve KADEK'in güçlerini, ABD veya kendi güçleriyle ezmek için, yeniden ABD tetikçiliğine soyunuyor.

Tek yanlı Güney Kürdistan'a askeri müdahale yanlısı bazı generaller, Irak içlerinde işgale katılmasını yararsız görüyorlar. Ordunun kumanda kademelerinin bu sorunda bölündüğü ama genelkurmayın ise ABD'yi koruyacak askeri gücü Bağdat merkezli olmak üzere ABD tetikçiliğine göndermek yanlısı olduğu,

Devamı 2. sayfada

İşgale ve İmhaya Karşı Birleşik Direniş

Sömürgeci diktatörlük; Güney ülkemize ve Irak'a asker göndermeye hazırlanıyor

ABD korucu-tetikçiliğini üstlenerek; HPG güçlerini imhayı, Güneydeki işgal güçlerini kalıcılaştırmayı, Türkmen halkını dayanak yaparak işgal rejiminde pay sahibi olmayı hedefliyor.

Ulusal demokratik taleplerle ve işgale karşı mücadeleyi yükseltelim

HPG güçlerinin imhasına karşı direnişi yükseltelim.

İşçi sınıfı ve halkların birleşik mücadelesini yükselterek sömürgeci diktatörlüğü püskürtelim.

İÇİNDEKİLER

Başyazı: Irak ve Güney'e İşgale Hayır!	
Politik Kitle Çalışmasında Kampanya Tarzı.....s.5	
İşkence ve İşkenceye Karşı Devrimci Tutum.....s.9	
ABD-Sömürgeciler KADEK Üzerine Görüşürken: İşgalciler Halklara düşman.....s.18	
Bir Örgütlenme Faaliyetinin Deneyimi.....s.25	
Direnış ve Zaferin Yıldönümünde Bir Kez Daha Haykırıyoruz: Unutmayacağız!.....s.29	
Mektuplar	
- 1 Mayıs ve Bingöl Halkıyla Dayanışma.....s.32	
- Tezkereye Dur Diyelim!s.34	
10 Eylül Sömürsüz, Sınırsız Bir Dünya İçin Mücadeledirs.36	

yanısıyan haberlerden de, ABD-Türkiye askeri heyetlerinin anlaşmaya varmalarından da görülüyor. Türk burjuvazisinin iktisadi ve siyasi temsilcilerinin ezici çoğunluğunun ABD tetikçiliği için Irak'a asker gönderilmesine taraftar olduğu açık. TÜSIAD'dan TOBB'ye, AKP'den ANAP ve DYP'ye kadar başlıcaları bunu açık seçik dile getirirken, CHP burjuva parlamenter muhalefetin gereği olarak karşı çıkarken gerçekte ABD işgalciliğine katılmaktan yanadırlar. CHP'den MHP'ye ve İP'e değin uzanan şovenist bir kesim de, her halükarda ordu Güney Kürdistan ve Kerkük'e girsın politikasına sahiptir.

ABD, savaş döneminde Kuzey Cephesi gerçekleşmeyince, İngiliz emperyalist güçleriyle tek başına gerçekleştirdiği işgale esasen işbirlikçisi sömürgecileri ortak etmek yanlısı değildi. Bunu Süleymaniye'deki çuval olayıyla da, Türk burjuva işbirlikçilerinin Güney'deki güçlerini artırma talebini reddederek de gösterdi. Güney'le ilgili ise efendinin emperyalist kırmızı çizgilerinin önde olduğu, uşaklık rekabetinin sonucu ve zorunlu koşullar doğarsa, Türk işbirlikçilerini dikkate alacağı bütün uşaklarca anlaşıldı. Şimdi, ABD, Irak halkının ulusal direniş eylemlerinin yoğunlaşması karşısında ihtiyaç duyunca, uşaklığı Türk burjuvazisi, koşullardan yararlanarak, vazgeçilmez uşak olduğunu kanıtlamak ve karşılığında istediğini almak için, Irak'a asker gönderme planını ısıtıp hazırlıyor.

Sınıf kardeşlerimiz Türk emekçileri ve işçilerinin de büyük çoğunluğu ABD'nin Irak işgaline karşıdır. Bu durumda, halkı şovenizmle etkileyip ABD'ye korucu asker vermek için, Ağustos ayında, Kerkük'te büyük bir provokasyon düzenleyerek Türkmenleri Kürtlere saldırtmaya ya da Türkmen-Kürt çatışması çıkarmaya çalışan da Türk sömürgecilerinin kontra ve ülkücü faşist çeteleriydi.

ABD'nin Irak savaşı ve işgali, Irak'taki bütün halklar için gerici, haksız ve emperyalist sömürgeciliktir. ABD batağa battıkça, elbette kendi sömürgeciliğine ortaklar olacak ve dayanacağı güçleri artırmaya çalışacaktır. Rekabet ettiği ve işgali paylaşmak istemediği emperyalist Fransa, Almanya, Rusya vb. olsun veya dayak olarak kullanacağı işbirlikçilerini kendi koruculuğuna koşsun, işgale her katılım, bütün gericilerin halk düşmanı yüzü, kapitalist emperyalist sistemin sömürgeci akbabalar olduğunu gösterir. Bundan öncelikli ders çıkarması gereken, burjuva önderlikleri eliyle yanıltılan Güney halkımızdır. Ardından, burjuva reformcu aydınlarımız tarafından ABD'ye demokratik hayaller beklentisine sokulmaya çalışılan Kuzey halkımız gelir.

Bölge sömürgeci gericilerine karşı tüm haklılığımıza rağmen ve kardeş halklar tarafından pek çok kez yalnız bırakılmamıza rağmen, sınıfımıza ve halkımıza düşen devrimci görev, Türk, Arap, Fars ve diğer halklardan emekçilerle birlikte, başta ABD'ye karşı olmak üzere emperyalizme karşı mücadele bayrağını yukarı kaldırmak biz Kürdistan proletaryasının devrimci görevidir.

Ama yalnızca bu devrimci görev nedeniyle de değil. Güney'deki olası federasyon

Peki 10 Eylül Kürdistan komünistleri, yani bizler için daha fazla bir anlam taşımaz mı? Bu soruya da cevabımız evettir. Kürdistan devriminin geçmişte önderliğini yapan PKK, bugün reformcu bir çizgiye geri dönmezcesine oturmuştur. Özgür ve bağımsız Kürdistan talebini bir kenara bırakarak, programını sadece bir kısım kültürel ve siyasi reformlara kadar indirgemıştır. Devrimler döneminin bittiği liberal ninnisini sözde teori olarak yayıp durmaktadır. Daha düne kadar düşmanı olan sömürgeci diktatörlükle bugün anlaşmanın yollarını aramakta, devrimin kazanımlarının bir bir yitirilmesine yol açmaktadır. Diğer ulusalcılar ise halkımızın umutlarını halkımızın ve halkların özgücüne değil, dünya demokrasi öncüsü ilan ettikleri ABD'ye bağlamışlardır. Halkımızda son üç dört yılda karamsarlık psikolojisi yayıldı. Sömürgeci devlet, ülkemizde ahlaki ve kültürel çöküntüyü kışkırtmakta, gençlerimizi kapitalist yoz kültür ile apolitikleştirmektedir.

Bu şartlarda, ülkemizin özgürlüğü için tek seçenek vardır: o da, Türk sınıf kardeşlerimizle ve bu topraklarda yaşayan Arap, Laz her milliyetten emekçilerle birlikte, faşist sömürgeci diktatörlüğü ve emperyalizme bağımlılığı yıkma mücadelesini yükseltmektir. Bu amaçla her ulustan ve ulusal topluluktan komünist bu mücadelenin öncü gücü partinin kızıl bayrağı altında birleşmeliyiz.

10 Eylül'ün ruhundaki birleştiricilik, ısrar ve devrim inancı bizlere yol göstermelidir. Ülkemizin özgürlüğü ve sosyalizmin zaferi için görev şimdi bizlerin omuzlarındadır. Türk, Kürt, Arap, Laz ve diğer halklar olarak Türkiye ve Kürdistan'da yaşayan biz ezilenler, 10 Eylül'den aldığımız güçle bunu başarabilecek güçteyiz.

O halde, zafer için el ele, mücadeleye!

**Devrimin Zaferi İçin Yaşasın Partimiz MLKP!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!
Yaşasın Halkların Kardeşliği!
Kurdistan'a Azad!**

Tezkereye Dur Diyelim!

Faşist Türk burjuva devleti, bir taraftan IMF programı ile özelleştirme ve kölelik yasalarıyla, ek vergilerle emekçi halkları daha çok yoksulluğa ve sefaletle sürüklemektedir. Diğer taraftan ise Kürt ulusunun haklı mücadelesinin imhası için saldırılarını Kürt ulusunun üzerinde yoğunlaştırmaktadır. Kuzey ülkemizde halkımız ansızın evlerinden alınıp sorgusuz, sualsiz kontrgerilla tarafından katlediliyor, zorla köylerinden sürülüyor. Yaşlısı, kadını, çocuğu fark etmiyor rastgele saldırıyorlar. Koruculuk ayakta tutuluyor. Diğer taraftan ise, Güneydeki halkımızın yıllardır Baas rejimine karşı Özgür Kürdistan özlemi için ödediği bedel şimdi ABD'nin sömürgeci boyunduruğuna ve işbirlikçi bir iktidara dayanak haline getiriliyor. Faşist sömürgeci diktatörlükte pişmanlık yasasıyla ve Güneye ve Irak'a askeri işgal hazırlayarak saldırıyor.

Oysa Kürt halkı, ulusal dili için, ulusal özgürlükler için onurluca mücadelesinden asla pişman değildir. Aksine, kadınıyla, yaşlısıyla, genciyle, çocuğuyla daha da büyütüyorlar mücadelelerini. Ve biz pişman olacak hiç bir şey yapmadık, pişman olacak varsa, o da faşist Türk devletidir diyorlar. Faşist Türk burjuva devletinin baskıları bunlarla da sınırlı kalmıyor. 1 Martta Irak işgali sırasında her ulustan ezilen emekçi halk mücadelesi ile faşist Türk devleti tezkereyi geri almak zorunda kalmıştı. Bugün Irak işgalinden sonra, direnişin zor duruma düşürdüğü ABD, kendisine korucu-tetikçi olarak faşist diktatörlüğü çağırıyor. Emperyalizmin emri ile asker göndermeye can atan devletlerin başında ise faşist Türk devleti gelmektedir. 10 ila 15 bin asker gönderme kararı almıyor. Bu askerler ise Türk, Kürt ezilen emekçi halkların evlatlarıdır. Irak'ta mazlum halkları karşı karşıya getirilmek istenen ve dökülecek asker kanları ABD'nin dolarları uğruna işbirliği yapanların değil, emekçi halkların evlatlarının kanları olacaktır. Ve Irak'a gidecek askerlerin harcamalarının faturaları ise Türk ve Kürt ezilen emekçi halklarından özelleştirmeler ve ek vergilerle çıkartılmaya çalışılacaktır.

Bugün, Türk, Kürt ulusları ve ezilen milliyetlerin emekçileri olarak pişmanlık yasasına ve yeni bir tezkerenin çıkmasına ve üzerimizde oynanan kirli oyunlara izin vermeyelim. İşçi sınıfı ve ezilen halklar olarak taleplerimizi birleştirerek, ortak düşmana karşı birlik içinde mücadelemizi yükseltirsek tezkereyi ve kirli oyunları durdurabiliriz.

Sevgilerimle.....

DK okuyucusu

ABD protektorasından başka bir şey olmadığı ve olayların gelişiminin ABD'nin kendi çıkarları için Türk burjuva sömürgecilerini de göreve koşturarak, Irak ve Güney Kürdistan halklarını, birbirine kırdırmak dahil, ağır bir sömürgeci boyunduruğa alacağını gösterdiği için de, halkımızın görevi antiemperyalist mücadeleyi yükseltmektir.

Türk sömürgeci diktatörlüğü, gerici çıkarları için ABD tetikçi-koruculuğunu üstlenerek, Irak ve Güney Kürdistan'ın emperyalist işgaline halklarımızı suç ortağı yapıyor, ABD emperyalistleri için halklarımızın kanını akıtıyor, Enverist politikalarla nüfuz sahibi olmak ve Güney'de güçlendireceği askeri üslerini kalıcı kılmak ve KADEK güçlerini ezmek istiyor. Demek ki, ABD emperyalist işgaliyle sözde gelen fırsat, ulusal mücadelemizin en geniş ve diri güçlerinden birini imha etmek ve Güney ülkemizi de sömürgeciliğin askeri denetimine sokmaktan başka bir şeye yol açmıyor. Açmayacağı, burjuva reformcuları ve "demokratik emperyalizmciler"den başka herkes tarafından bilinen bir şeydi zaten. Ezilen-sömürge uluslar, halkının özgücüyle değil de, sonuçta emperyalistlere dayanarak bazı fırsatlar yakalarlarsa bu ya onları emperyalistlerin işbirlikçisi, vurucu gücü yapar (İsrail örneği) veya bu fırsat söz konusu emperyalist gücün çıkarlarının gerektirdiği yönde değişir. Şimdi olan da ABD emperyalizminin çıkarı gereği Türk sömürgeciliğinin askeri güçleriyle Güney'de üsler kurması ve ABD Irak'ının şekillenmesinde etki elde etmesidir.

Fırsatlar ancak bağımsız ve devrimci bir çizgide değerlendirilirse halkları özgürlüğe kavuşturan çözümler elde edilebilir.

Öncüsü misyonunu üstlendiğimiz Kuzey Kürdistan proletaryasının, ulusal demokratik devrimci mücadelesi, ABD işgaline karşı Irak ve Güney Kürdistan halklarının birleşik mücadelesini tavizsiz savunmayı gerektirdiği gibi, emperyalist ve bölge gericilerinin, ABD'ci ve diğer gerici askeri müdahalelerine kararlılıkla karşı çıkmayı şart koşar.

Ama dün ABD askeri işgalini "fırsat" gösterenlerin bugün Türk burjuvazisinin ABD yanında askeri işgale katılmasına karşı söyleyecekleri sözlerin ne tutarlılığı olabilir ve ne de halkları bağımsız çizgide birleştirebilir?

Öte yandan işçi sınıfının ve halklarımızın birleşik devrimini hazırlama görevi, Irak'a sömürgeci diktatörlüğün asker göndermesine karşı mücadeleyi güncel ve yakıcı kılıyor. Ya faşist sömürgeci diktatörlük Türk halkını şovenizmle zehirleyerek ABD'ci enverist politikasını az çok istikrarlıca uygular ya da işçi sınıfı ve halklarımız, ABD'ci enverist politikaya direnir, direniş devrimin hazırlanmasını hızlandırır. Birinci şık aynı zamanda ulusal kitle hareketinin ve KADEK askeri güçlerinin ağır saldırılar altında kalmasıdır.

O halde daha şimdiden faşist sömürgeci diktatörlüğün, Irak ve Güney Kürdistan'a asker göndermesine karşı partimizin kampanyasını, enerjik, yaratıcı ve kararlı tarzda pratiğe geçirelim.

Emperyalist savaş sürecindeki gibi "Kahrolsun ABD Emperyalizmi", Kuzey ve

Güney Kürdistan ve Irak'ı kastederek, "Irak'ta İşgale Son", "Kürdistan'da İşgale Son", "ABD Askeri Olmayacağız", "Kurdistan'a Azad", "Barış İçin Özgürlük, Kardeşlik İçin Eşitlik", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Yaşasın Ortadoğu Halklarının Devrimci Fedarasyonu" ve HPG güçlerinin imhasına karşı, "HPG'yle Omuz omuza, Ezdirmeyeceğiz", ayrıca temel bir şiar olarak "Emperyalizme, Sömürgecilğe, Gericiliğe Karşı Tek Yol Devrim" sloganlarını kampanyada genişçe yayalım.

Şovenist inkar cephesinin, Irak'a asker göndermeye karşı Türk halkının öfkelerini arkalayıp, Güney ülkemiz işgalini kışkırtma saldırısına karşı da mücadele yükseltilmelidir. Bu anlamda, emperyalist savaşa karşı oluşmuş ve oluşacak birleşik koordinasyonları güçlendirmeli, ülkemiz sınır şeridinde Türk ve Kürt emekçilerinin birliğini güçlendirmeye özen göstermeli, işçi sınıfı ve halkların birleşik eylemi güçlendirilerek, faşist şovenistler tecrit edilmeli, saldırılarına karşı konmalıdır.

Marksist leninist komünistler; devrimci, yurtsever ve antifaşist güçlerle eylem birliği yaparken, kampanyada bunu tutuk kalmanın bahanesi yapmamalı, kendi güçlerini, eylem birliğini beklemeden harekete geçirmelidir. Geniş koordinasyon ve platformlardan yararlanmanın yanı sıra, giderek ağırlık, halkımızın emekçi ve genç kesimlerinin seferberliğine verilmelidir.

Bir önceki dönemde, partimizin ulusal sorunun güncel durumuna ilişkin politikalarını açıklamayı bir kampanya düzeyinde yürütmeyi esasen başaramadık. Bundan gerekli dersleri çıkarmak ayrı bir pratik özeleştirme ve eğitim konusu. Bu nedenle değil ama, Irak ve Güney ülkemizin işgaline karşı mücadele bu sorunu da kapsadığından, güncel duruma ilişkin komünist öncünün politikaları bu kampanya içinde işlenecektir.

ABD'den demokrasi dileyen burjuva ulusalcılarımız, sömürgecilerin işgaline karşı çıkarken, ABD'nin HPG'yi ezmesine, sözde tarafsız davranarak, destek vermiş olacaklar, buna karşı da şimdiden proletaryanın tutarlı tavrıyla kararlılıkla karşı çıkmalı, bu tavır tecrit edilmelidir. ABD-sömürgeci diktatörlüğün, ulusal devrimimizin bir ürünü olan HPG güçlerini ezme saldırısına karşı mücadele şimdiden hazırlanıp yükseltilmelidir.

Irak ve Güney ülkemize asker göndermek, sömürgeci diktatörlük açısından, yarım kalmış süreci yeni koşullarda başlatmaktır. Ama bu faşist sömürgeci diktatörlüğün esasen zayıf bir noktası ve çıkmasıdır. Türkmen-Kürt çatışması çıkarmaya şimdiden başlayarak, "KADEK'in HPG güçlerini ABD'yle birlikte halledeceğiz" emperyalist uşağı şovenist demagojisiyle, Türk halkı arasında destek bulmaya çalışıyor. Öte yandan, ABD askeri olmama dışında aynı gerici işgalciliği savunan cephe, hızlandırdığı çalışmayla, nesnel olarak bu zayıflığı giderme rolünü üstlenmiş durumda. Ama halklarımızın birleşik antiemperyalist mücadelesi, sömürgecilerin her iki çetesinin çıkaracağı engelleri de aşarak, geliştirecektir, devrimci kararlılıkla geliştireceğiz!

Newroz bittikten sonra alanda bulunan beşyüz bini aşkın insan şehir merkezine doğru yol aldı. Newroz'u kazanmış olmanın gururuyla. Düşmanın yüzüne Tuncay'ca tükürmenin, Tuncay'ca cevap vermenin onuruyla ayrılıyorum alandan.

Newroz bitmişti ama mücadele devam ediyordu. Çözülmesi gereken temel sorun hala önümüzde duruyordu. Emek ile sermaye arasındaki çelişki. Kürdistan'da yetim bırakılmış bir sorun, belleklerden silinmeye çalışılan bir gün. Bu gün 1 Mayıs işçi sınıfının, emekçilerin direniş günü.

Sabah erkenden uyanıyorum. 1 Mayıs'ı ülkemde, Kürdistan'da Amed'de uzun yıllardan sonra ilk defa kutlamanın heyecanıyla. Yüreğim programın başlayacağı saati bekleyemiyor. Alana doğru yol alıyorum. Alana geldiğimde teknik hazırlıklar devam ediyordu. İçimdeki heyecan daha fazla artıyordu. Canımı sıkan tek şey insanların yapılan hazırlıktan haberlerinin olmaması. Kimi "Bakan mı gelecek" diyor, kimi "konser mi olacak" diyor. İnsanları anlamaya çalışıyorum. Onlara kızmıyorum, asıl kızdığım 1 Mayıs'ı kutlamak için izin alan partiler, sendikalar. Herhangi bir ön çalışmanın yapılmaması, afişlemelerin, propagandanın, ajitasyonun göstermelik yapılması, 1 Mayıs'ın sahipsizliğini ortaya koyuyordu. Kendi çapımda insanlara 1 Mayıs'ın önemini anlatmaya başlıyorum. Daha sonra sokaklara dalıp 12'ye kadar dolaşıyorum. Tekrar alana doğru yol alıyorum. Kaç insanın geleceğini düşünmeye başlıyorum. Alanda oluşabilecek görüntünün resmini beynimde çiziyorum. "Evet, evet güzel olacak" diyerek alana yaklaşıyorum. Ama alana yaklaştıkça hayal kırıklığıyla karşılaşıyorum. Sokaklar cansız, ses yok, normal bir günmüş gibi insanlar kaldırımlar üstündeki yürüyüşlerine devam ediyorlar. Uzaktan alana bakıyorum, alan bomboş. Nedenini öğrenmek için alana yaklaşıyorum. Bir kaç polis ve malzemeleri, cihazları toplayan teknik elemanlar dışında kimseler yok. Daha sonra öğreniyorum ki sendikalar ve siyasi partiler Bingöl depreminden dolayı iptal etmişler. İptal kararına anlam vermeye çalışıyorum. Bingöl'de evleri yıkılanlar işçiler, emekçiler, işsizler ve yoksul halk. Yıkansa deprem değil kapitalizm. Bir yanda sömürülen bir yanda sömüren, bir yanda ezilen bir yanda ezen, bir yanda işçi sınıfı bir yanda burjuvazi. Amaç Bingöl halkıyla dayanışmaksa bu alanlarda olur. Ölen çocukların hesabını sormaksa yine alanlarda olur. 1 Mayıs'ın anlamını kavrayamamış olanlar, bugünün temel düşüncesi olan "Birlik, Mücadele, Dayanışma" ruhunda anlayamazlar. Burjuvazi Bingöl halkının üzerine kurşun yağdırırken, siz 1 Mayıs'ı iptal ederek hesapta soramazsınız, Bingöl halkıyla da dayanışamazsınız. Buradaki asıl sorun, işçi sınıfının tarihsel rolünü görmemezlikten gelme, sosyalist aydınlanmanın çarpık ve zayıf olması. Bu sorunları çözecek olanda proletarya partisinin kendisidir.

Yukardaki tablo beni umutsuzlandırmıyor. Tam tersine önüme yeni görevler koyuyorum. Kürdistan'da ve dünyada son söz daha söylenmedi. Son sözü söyleyecek olan işçiler ve emekçiler grevlerle, boykotlarla, işgallerle, barikatlarla dalga dalga geliyorlar. Yüreklere körelmiş insanlar bunu göremez ve hissedemezler.

Umut Newroz'da, Umut 1 Mayıs'ta!

Kurtuluş Serhıldanda, Kurtuluş İsyanda, Kurtuluş Partide, Kurtuluş Sosyalizmde!

Yoldaş Tuncay'ın anısına

MEKTUPLAR...MEKTUPLAR...MEKTUPLAR**1 MAYIS VE BİNGÖL HALKIYLA DAYANIŞMA**

Televizyonda canlı süren bir savaş, hiç yabancı olmadığım görüntüler. Elleri, kolları, bacakları kopmuş, yanmış çocuklar savaşı anlamaya çalışıyorlar. Ama onların seyrettiği çizgi filmlerde, oyunlarında, hayallerinde insanlar, çocuklar ölmezdi, kolları, bacakları kopmazdı, kan olmazdı. Bunları bilmezlerdi. Bildikleri savaşın diğer yüzü olan açlığı, ilaçsızlığı çok iyi bilirlerdi. Bacakları, kolları koparan akıllı füzelerle ilk defa tanışıyorlardı. Yaşlarının 7-8 olduğuna bakmayın. O, biyolojik yaşları. Ya işgalcilere olan kinlerinin yaşları!

Televizyonu seyrederken aklıma Lice'nin Halepçe'nin, Filistin'in çocukları geliyor. Ve daha fazla kinle doluyor yüreğim; bir yanım serhıldanın çocukları, bir yanım taş general, bir yanım barikat çocukları ve bir yanım Bağdat'ın çocukları oluveriyor Newroz arifesinde. Bir yürek öyle hissetmeli, bir yürek öyle atmalı, düşmanıya karşı karşıya gelirken Newroz'u beklememeli. Dolmalı Amed'in küçelerine. Bizlerde yüreğimizdeki ateşe daha fazla dayanamıyoruz. Gün boyunca süren suskunluk yavaş yavaş bozulmaya başlıyor. Gün karardıkça panzerler, örtümcekler, ekipler ortaya çıkmaya başlıyor. Ve suskunluk tamamen bozuluyor. Kimi yerlerde ateşler yanmaya başlıyor. Ateşlerin başında Lice'nin, Halepçe'nin, Filistin'in ve Irak'lı çocuklar! Ölen yaşlılarının hesaplarını sorarcasına sloganlara, halaylara eşlik ediyorlar.

Yarını bekleme tutkusuyla sabırsızlanan yüreğimizin uykusu gelmiyor. Ve yavaş yavaş gün aydınlanıyor. Serhıldan barajı patlamıştı. İnsanlar sokak aralarından yerel halk giysileriyle bir çiçek gibi, bir gül gibi doğuyorlar. Onların doğuşunu seyrederken güneşin doğuşunun farkına varamıyorum. Kamyonlarla, otobüslerle alana gitmeye hazırlananlar arasında kadınlara öncelik veriliyor. Çocuklar bizimle gelmeyi tercih ediyorlar.

Patlayan barajın suları bir bir Newroz alanında birikmeye başlıyor. Birden içimi bir hüznün kaplıyor. Her Newroz'da olduğu gibi. Kürt halkının, Irak halkının, Filistin halkının emperyalist işgalcilere karşı verdikleri mücadele aklıma geliyor. Arama noktasından sonra alana giriyoruz. Bir tarafta halay çekenler, bir tarafta slogan atanlar. Geçen yılki Newroz'da gördüğüm 80-90 yaşlarındaki dede yine oradaydı. sömürgecilere, inkarcılara cevap olurcasına halayın ortasında vücudunu titretiyordu.

Ya analarımız? Devrimleri doğuran analarımız. Alanın kenarındaki yamaçta güller bahçesi gibi, sloganlarıyla, zılgılarıyla alanı renklendiriyorlar.

Newroz'un başından sonuna kadar ABD emperyalizmi ve onun işbirlikçileri sürekli protesto edilmesi, Kürdistan'da anti-emperyalist dalgaların ne kadar canlı olduğunu gösteriyordu. Alanın üstünden geçen işgalcilerin helikopterleri sürekli protesto ediliyordu. Beni en çok etkileyense, alanda bulunan yüzbinlerin hep birlikte kimliklerini havaya kaldırmaları oldu. Geçen yıla oranla bu yıl KADEK ve A.Öcalan'ın bayrak ve posterlerinin açılması kitlede büyük bir coşkuyla karşılanıyordu.

POLİTİK KİTLE ÇALIŞMASINDA KAMPANYA TARZI

Geriye dönüp bakıldığında, devrimci hareketin merkezine doğru yürüyüşümüzün hızlandığı ve MKLP adının kitlelerin bilinçlerinde yer ettiği dönemlerde, kampanya tarzı siyasal çalışmaların önemli roller oynadığı görülecektir.

Kayıplar kampanyası, gözaltında tecavüz işkencesine karşı yürütülen kampanya, üç kapı üç kilit, seçimler kampanyası, emperyalist savaşa karşı mücadele kampanyası vd. Politik kitle ajitasyonunun çapını büyütmüş, güçlerimizin mücadele içinde eğitilmelerine hizmet etmiş ve geniş yığınlarla daha güçlü biçimde ilişkiler kurmamızın olanaklarını açığa çıkarmıştır.

Son iki ay içerisinde komünist basında yer alan haber, değerlendirme vb. yazılarda yansıyan görüntü ise, öncünün kitlelerle politik ilişkileneşindeki tutukluklarını aşmaya dönük yeni hamleler içerisinde olduğudur.

Burada tek tek kampanyaların içeriğini değil, propaganda-ajitasyon ve örgütlenme faaliyetinde yaşanan sorunların çözümüne hizmet edecek, çalışma tarzı olarak kampanya tarzını ele almaya çalışacağız.

Devrimci kitle çalışmasının, ezilen geniş yığınların sosyalizm bilinciyle buluşması için sistemli ve sürekli olarak yapılması gerektiği vurgusu sıklıkla yapılıyor olmasına rağmen, pratiğin buna uygun olmayışı da aynı sıklıkta ifade edilmektedir. Bu olumsuz durum propaganda-ajitasyona konu olacak sorunların yetersizliğinden ya da olanakların sınırlılığından değil, çalışma tarzının dar-pratikçi ve iktidar perspektifinin zayıflığından beslenmektedir. Elbette devasa olanaklara sahip olduğumuz iddiasında değiliz. Fakat, özelleştirme ve kölelik yasalarına karşı yürütülen çalışma bile, mevcut güç ve olanaklarla dahi neler yapılabileceğini göstermesi bakımından anlamlıdır.

Öncelikle geçmiş çalışma deneyimlerini de göz önüne alarak, kampanya tarzı çalışmaların ele alınıp örgütlenme yöntemlerine bakmak yararlı olacaktır.

- 1) Politik mücadelenin o an öne çıkan, ve yığınları etkileyecek talepler ve sorunlar kitle ajitasyonunun merkezine konulmaktadır.
- 2) Bu çalışmanın başarısı için mevcut güç ve olanaklar eş zamanlı olarak harekete geçirilmektedir.
- 3) Çalışma boyunca ihtiyaç duyulacak araç ve materyaller önceden planlanıp hazırlanmaktadır.
- 4) Beklenmedik gelişmelere karşı alternatif yöntemler hazır tutulmaktadır.

5) Ulaşılan kitlenin olabilecek en büyük kısmının örgütlenip, faaliyete katılması perspektifi ile hareket edilmektedir. 6) Güçlerde protestoculuğu aşip, sonuna kadar götürme bilinç ve duygusu hakimdir. Faaliyete bakarak bunları daha başka maddelerle çoğaltabilirsiniz.

Yalnızca kampanya dönemlerinde ve takvimsel eylem günlerinde belirgin biçimde artan politik faaliyetin temposu, diğer zamanlarda tam tersi bir görünüme bürünmekte ve kitleselleşme hedefini zayıflatmaktadır. Ezilen yığınların sınıf mücadelesine kazanılması sorunu, yalnızca belirli zamanların görevi olmadığına göre, söz konusu durum, çalışma tarzının ilkel ve dar-pratikçi olmasından başka bir anlama gelmez.

Yukarıda anılan kampanyaların ortak özelliğinin merkezi düzeyde planlanıp yürütülmüş olması ise, dikkat çekici bir olgudur. Bu tür çalışmaların merkezi organizasyonunda tabiki bir yanlışlık yok, ama yerel örgütlerimizin kendi alanlarındaki sorunlara dair bu türden çalışmalara girişmemiş olması örgütlenme ve yerel politik önderlik görevleriyle çelişmektedir.

Ülkemiz söz konusu olduğunda, politik kitle ajitasyonuna konu olacak yığınla sorun yaşanıyor olmasına rağmen, bu sorunlar üzerinden bir kampanyayı bölgesel düzeyde örgütlenme çabamızın zayıflığı ise eksikliğimiz olarak orta yerde durmaktadır. (Bu satırlar bir özeleştirici değeri taşısa da, gerçek durum budur)

Önder parti yürüyüşü, güçlü yerel merkezlerin, güçlü politik faaliyeti üzerinden ete-kemiğe bürünecekse eğer -ki öyledir- bu olumsuz tabloyu değiştirmek zorundayız.

Halkımızın ulusal demokratik taleplerle yürüttüğü mücadele ya da Güney Kürdistan'da yaşanan gelişmeler ya da korucu-özel tim terörü ya da Bingöl'de yaşanan deprem sonrası ortaya çıkan durum ya da Diyarbakır'da yüzüne dışkı sürülüp sokaklarda gezdirilen çocuğun ulusal onurda açtığı yara veya Antep'te devlet eliyle örgütlenen uyuşturucu-fuhuş kirliliği ve daha niceleri.

Son olarak yürürlüğe sokulan ve halkımızın onursuzlaştırılmasını hedefleyen pişmanlık yasası. Tüm bunların içeriğinin kavratılması, kitlelerin politik bilinçlendirilmesi görevi herkesten daha çok marksist-leninistlerin görevidir.

Önümüzde duran büyük görevleri yerine getirebilmek, Partiyi işçi sınıfı ve emekçiler arasında büyütme ve önder parti düzeyine yükseltme işi, bugün temel önemdeki sorunlarımız olmaya devam ediyor. Politik kitle çalışmasıyla

Direnış ve zafer çok şey öğretti. Faşizme ve emperyalizme karşı korkmadan yürüyebilenlerin, devrim ve sosyalizm düşüne ihanet etmeyenlerin, zoru görünce sağa sola savrulmayıp dim dik durabilenlerin, ideallerine sınımsız sarılanların bedeli ne olursa olsun zaferi kazandıklarını, kazanabileceklerini öğretti. En çokta sürece damgasını "siper yoldaşlığı" kavramı vurdu. Evet, bu öylesine hasret duyduğumuz bir gerçeklikti ki, her dönem üzerine çokça yazıpta bir türlü başaramadığımız arzumuz/ düşümezdü. Türkiye devrimci hareketi ilk defa bu kadar geniş ve eş zamanlı bir devrimci birliktelik yakalıyordu. Ve zaferin kazanılmasındaki payı tartışmasız çok büyüktü.

Bugün direnişin ve zaferimizin üzerinden tam 7 yıl geçti. 70 yıl da geçse tarihlerinden öğrenmeyi bilenler için direniş ve zafer öğretmeye devam edecek. Tarihimiz 82-83 Diyarbakır zindanındaki ölüm orucu direnişleri ve diğer kahramanca zindan direnişleriyle, İstanbul zindanları 84 ölüm orucu direnişleri ve F tipi katliamına karşı kahramanca ve ölüm orucu direnişleriyle doludur. Yeter ki biz isteyelim.

Bugün önümüzde yeni yeni saldırı dalgaları var. Kendi çürümüşlüğünü örtbas etmek isteyen sömürgeci devlet, pişmanlık yasası çıkartarak özgürlük savaşçıları ve halklarımızı teslim alacağını zannediyor. 19 Aralık katliamıyla gerçekleştirdiği F tipi zindanı ve İmralı tecritini sürdürüyor. Güney ülkemize ve Irak'a işgal güçleri göndermeye ve HPG güçlerini imhaya hazırlanıyor. Özelleştirme ve kölelik yasalarıyla işçi sınıfına dizginsiz bir sömürüyü reva görüyor. Personel rejimi yasa tasarısıyla emekçi memurlara yeni bir saldırıya hazırlanıyor. YÖK ve YEK yasa tasarılarıyla öğrenci gençliğin tüm kazanımlarını tasfiyeyi amaçlıyor. Demek ki, saldırı tüm cephelelere ayrımsız.

O halde bizlerde, faşist ve sömürgeci devletin bu saldırılarına karşı tüm cephelede '96 ÖÖ'nun birleştiriciliği ve direngenliğini kuşanalım. Tek vücut olarak çıkalım faşizmin karşısında. En büyük ve yenilmez gücün, örgütlü güç olduğunu bilinçlerimize kazıyalım. Faşist ve sömürgeci devlete karşı devrim ve sosyalizm kavgasındaki yerimizi alalım.

sarstığı bir gündü. İstanbul yine kavganın başkentine yaraşır bir gün yaşıyordu. Başta partimiz MLKP korteji olmak üzere devrimci parti ve örgütlerin kortejleri kitlesellikleriyle göz dolduruyordu. Genel olarak Türkiye ve ülkemiz cephelerinde de katılım çok yüksekti.

Bu tabloyu hazmedemeyen devlet, tescilli faşist katil, zamanın Adalet bakanı M. Açar eliyle faşizmin bir stratejik planı olan F tipi zindanı yeniden yürürlüğe koymaya girişti. Yayınlanan genelgelerle Eskişehir F tipi tabutluğunun açılacağı duyuruluyordu. Aynı zamanda genelgeler pek çok anti demokratik maddeleri içeriyor, tutsakların tüm kazanımlarını tasfiyeyi amaçlıyordu.

Savaş başlıyordu. Devrimci ve komünistler bir an bile duraksamadan faşizmin suratına direnişi haykırdılar. "Haklarımızı gassetmenize ve F tipi cezaevlerinin açılmasına asla izin vermeyeceğiz!" MLKP, DHKP-C, TKP (ML), TKEP/L, TKP/ML, TİKB ve Direniş Hareketi davalarından tutuklu bulunan 1500 tutsak, 20 Mayıs'da SAG'a (süresiz açlık grevi) başladı. TDP dava tutsakları ise sürece bir süre sonra dahil oldular. 45. günden sonra tutsaklar süreci Ölüm Orucuna dönüştürerek devam ettirirken, TİKB dava tutsakları süreci SAG ile devam ettirdiler.

İçerde tutsaklar, dışarda yoldaşlar ve aileler aynı anda saldırıyı püskürtmek için harekete geçtiler. '96 yaz ayları çok daha sıcaktı şimdi. Direniş, her gün daha da yankılanarak yayıldı. Faşizmin saldırı bayrağını M.Açar'dan devralan Şevket Kazan'ın "içeride gizli gizli yiyorlar" yalanına inat Aygün Uğur Ümraniye zindanından ilk gediği açtı. Ardından 11 kızıl yürek daha patladı faşizmin burçlarında bir biri ardı sıra. Altan Berdan Kerimgiller, İlginç Özkeskin, Hüseyin Demircioğlu, Ali Ayata, Müjdat Yanat, Tahsin Yılmaz, Ayçe İdil Erkmen, Yemliha Kaya, Hicabi Küçük, Osman Akgün, Hayati Can. 69 gün süren direniş zaferle sonuçlandı.

Faşizm; sarsıldı, sendeledi ve düştü. "Devlet teröristle pazarlık etmez" diyenler, şimdi tutsakların büyük direnişi karşısında diz çökmüştiler. Devlet, tutsakların taleplerini kabul etmek zorunda kaldı.

birlikte, örgütsel sorunların çözümünde de hareket tarzımızın, önderlik misyonu ile tezat oluşturduğunu burada belirtelim.

Politik ve örgütsel faaliyetimizin gündeminde bulunan dönemsel sorunlar ne olursa olsun, başlangıçta ortaya konulan hedeflere ulaşabilmek için sürekli, istikrarlı ve sonuç alma kararlılığı ile hareket edilmelidir. En basitinden, şu an okumakta olduğumuz Denge Kurdistan'ın dağıtılması işini ele alalım. Bu yayının rolünü oynayabilmesinin ancak geniş kesimlere ulaştırıldığında mümkün olacağını hepimiz bilir ve kabul ederiz. Yayın periyodu belli olan DK'nin elimize ulaştığında çoğaltılması görevi yaygın dağıtım için ilk önce çözülmesi gereken sorundur. Sonrasında bu dağıtım yapacak, illegal dağıtım gruplarının oluşturulması görevi gelir. O halde, yapılacak şey bellidir. Çoğaltma sorununu çözecek araçlar yaratılması için bu işi yapacak örgüt oluşturmak zorundasınız. Ama, hele bir elimize gelsin düşünürüz dersiniz, işi son an'a bırakırsanız, en iyimser tahminle elinizdeki bir tek sayıyı dolaştırarak on kişiye okutmak zorunda kalırsınız. Bu on kişinin de kendi çevrenizdeki örgütlü sempatanlar olacağını söylemeye gerek yok. Peki, nerede kaldı başlangıçtaki yaygın dağıtım görevi.

Yerelinizdeki bir sorun hakkında imza kampanyası yapma ve böylelikle kitlelere ulaşma, onları bu sorun kapsamında harekete geçirmeyi planladığımızda, tüm çalışmanızı bunu başarmaya endekslemeniz gerekir. Zira, o an politik faaliyetin öncelikle gündemi budur. Ne kadar süreceğini, ne kadar imza toplamayı hedeflediğinizi, nerelerde imza standları açacağımızı ve ne kadar insana görev vereceğinizi önceden planlamazsanız, tabiri caizse başarı allaha kalmış demektir.

Özelleştirme ve kölelik yasalarına karşı yürütülen kampanyayı düşünelim. İşçi sınıfı merkezli olarak yürütülen çalışmanın yoğunlaştığı alanlar; fabrikalar, sanayi siteleri, işçi havzaları ve işçilerin yaşadıkları semtler oluyor. Yani hedef kitlenin yaşam ve çalışma alanları. Çünkü üzerinden politik çalışma yürütülen sorun herkesten daha çok işçi ve emekçileri ilgilendirmekte. Bunun doğal sonucu olarak söylediklerinize kulak kabartanlar, kendi sorunlarını ve çözüm yollarını duyuyor. Sorun kendini ilgilendirdiği için sizinle daha yakın ilişki içine giriyor. Buna bir örnek; yoldaşlarımız bildirileri dağıtırken polis gelip engellemeye, bildirilerimizin işçilerin eline geçmesine izin vermemeye çalışıyor, sözlü olarak bildirinin içeriği üzerinden yoldaşların ajitasyonu sonucu, işçiler gelip bildiri istiyorlar. Polis bildiri alanların kimlik bilgilerini almaya kalkışsa da, engel olamıyor. Yani insanlar kendi sorunlarına ilgisiz değiller.

Burada bir eksikliğe vurgu yapmak gerekiyor: kampanya süresince ortaya koyduğumuz çalışma temposu ve tarzını, faaliyetin sonuçlarını örgütlemeye başaramadığımız. Politik kitle ajitasyonu ezilen yığınların sosyalist ve devrimci aydınlatılması amacıyla bağlı olarak yürütülüyor. İşçi sınıfı ve emekçileri sınıf düşmanına karşı devrimci savaşıma kazanmak, onları dolaylı ve dolaysız parti örgütlerinde bir araya getirmek ve böylelikle gerçek anlamda kitlelerin önderi olmak için politik ve örgütsel önderlik görevlerinin gereklerini yerine getirmemiz gerekiyor.

Yüzbinlerce bildiri dağıtmak, onbinlerce afiş asmak, imza toplamak, basın açıklamaları yapmak vb. politik kitle çalışmasının yalnızca bir adımıdır. Asıl sorun bu faaliyetin sonuçlarını örgütlemektir. Propaganda-ajitasyon çalışmasının ortaya çıkardığı ilgi ve duyarlılığı zamanında örgütleyemediğiniz zaman, kalıcı kazanımlar elde edemezsiniz. Kampanyaların propaganda ve ajitasyon aşaması sona erdiğinde, yapılacak iş kalmamış gibi oturup beklemekle kitleler size gelmiyor. Örgütlenmeyi de, aynı tempo ve ciddiyetle yürütmek gerekir, hem de kampanya içinde ...

Bir gazete dağıtım işi veya bir istihbarat toplama görevi ya da bir eğitim çalışması örgütlenmesi veya bir kurumun inşası; o an'ın politik ya da örgütsel görevi ne olursa olsun, öneminden ya da çapından bağımsız olarak, kampanya dönemlerindeki pratiğimizle işe sarılmak ve sonuçlandırmak anlayışıyla yaklaşmalıyız.

İşçi örgütlerken, insanları örgütlemek, insanları iş üzerinden eğitmek, bunların toplamı üzerinden ise devrimci faaliyeti büyütmek. Görev son derece açık. MLKP'yi kitlelerin ve devrimin önderi düzeyine yükseltmek. Yeni tarz adında somutlaşan kitleler arasında komünist çalışma yöntemlerini, faaliyetin her an'ına ve her alanına uyarlamak. Kampanya tarzında yürütülen politik çalışmalarda ortaya çıkan tablo, bu tarzın verilerini içinde barındırıyor.

İstisnasız her bir kadro, aktivist ve taraftarımıza düşen görev; bu tarzı daha fazla zenginleştirip, daha da büyüterek başta kendisi olmak üzere, sınıf mücadelesinin her aşamasında pratikleştirmek olmalıdır. Kavganın hangi alanında olursak olalım, devrimci çalışmanın üzerimize yüklediği görevleri yerine getirirken, bu tarz ve düzey doğal hareket biçimimiz olmalı, ama onu da aşmak üzere.

DİRENİŞ VE ZAFERİN YILDÖNÜMÜNDE BİR KEZ DAHA HAYKIRIYORUZ: UNUTMAYACAĞIZ!

Unutmak ve unutturmak tarihimize ihanettir. Biz asla unutmayacağız ve unutturulmasına izin vermeyeceğiz faşist diktatörlüğün katliamlarını. Çünkü gözbebeklerimize söz verdik ve and olsunki tutacağız sözümüzü.

Cezaevleri Türkiye ve ülkemiz devrimci tarihinde acıların, zulmün olduğu kadar direnişin ve zaferin görkemli örnekleriyle doludur. '82'de Diyarbakır zindanlarında dörtlerin feda eylemi, '84 ÖO direnişi, '96 ÖO direnişi, Diyarbakır ve Ulucanlar'da on'ar tutsağın katledilmesi, 19 Aralık F tipi katliamı ve devamında ölüm oruçları, hepsi bu coğrafyanın devrimci tutsaklarının yaşadığı bir yanı katliam diğer yanı direniş ve zafer olan cezaevleri gerçeğinin parçalarıdır.

1996, direnişin ve zaferin yılıdır. Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi için 1996 tarih sayfalarına direnişin ve zaferin altın yılı olarak geçti. Öğretmenimiz, önderimiz Hüseyin Demircioğlu'nun "İlk ben olmalıyım" şiarı kazandı biz marksist leninist komünistlerin beyinlerine. Öğretmenimiz şöyle sesleniyordu bizlere: "Yoldaşlarım, canlarım. Bu sürecin tereddütsüzce bir savaşçısı olmaya adanmışlığımı daha işin başında kararlaştırmıştım. Duygularımı yansıtmak gerekiyorsa; ilk ben yatıracağım bedenimi açlığa ve ölüme. En önde çarpışan ben olmalıyım. Fedakarlıkta ve can fedalıkta sıranın en başında ben olmalıyım." O şiar ki; faşizmin başkentinde patlayan bir bomba oldu. 12 devrim ve sosyalizm sevdalısı yürek, 12 şahan kanatlı yiğit, görkemli bir miras bırakarak ayrıldılar aramızdan.

1996 yılı faşist devletin saldırılarının yoğun olduğu bir dönemdi. Buna karşın, başta devrimci ve komünistler olmak üzere işçiler, emekçi memurlar, gençler, sokakları eylemleriyle çınlatıyordu. Yine ülkemiz Kürdistan dağlarından ve şehirlerinden direniş dalga dalga yayılıyordu.

Ve 1 Mayıs. 1996 1 Mayıs'ı devrimci iradenin alanları sardığı ve

irade birliği düşüncesinin pratik yansımaları oldu.

Bir örgütçünün hedef ve amaçlarındaki netliği, çalışmadaki kararlılığı, kafa açıklığı ve partiye ve devrime olan sağlam inancı, aynı zamanda yanı başında bulunan yoldaşların da bu anlamda etkileyecektir. Bazı durum ve sorunlar karşısında kimi yoldaşların yaşadığı kararsızlıklar, özellikle gençlikte ailevi sorunlar, düzenle bağların kopuşmadığı okul, iş gibi karşılaşılan sorunlarda yoldaşlarımız kafa açıklığına ve netliğe sahip olamayabilir. Bu açıdan onların yanında olmak, devrim ve partili mücadele üzerinden netleşmelerini sağlamak, sorunları çözebilmede yardımcı olmak, ideolojik sağlamlık ve dava adamlığında etkili bir rol oynayacaktır. Sadece görevlerimiz gereği bir araya gelmek değil, aynı zamanda sorunlar, üzüntüler ve sevinçlerimizde de bir arada olmak, yaratmak istediğimiz yeni insan tipinin de bir gereğidir.

Politik mücadelenin büyütülmesinde ve yereldeki örgütsel hedef ve görevlerimize dair yürütülen tartışmalarda özellikle çalışmada yer alan gelişen ve gelişmekte olan yoldaşlarla fikir tartışması yürütmek, karar süreçlerine dahil etmek, alınan kararlar doğrultusunda her bir yoldaş için hareket ve inisiyatif alanı yaratmak/ön açıcı olmak ve bu çalışmanın hedefe uygun şekilde geliştirmede doğrudan sorumluluk vermek özellikle yoldaşların özgüven kazanmasında, yönetici özellikler edinmesinde, karar verebilme yetisine sahip olmasında özel bir rol oynayacağı kesindir.

Tüm bunların dışında ayrıca vurgulanması gereken bir diğer nokta var ki o da sistemli eğitim çalışmasıdır. Bu yanıyla her hangi bir soruna takılmaksızın yanyana geline her durumda bile teorik, ideolojik ve siyasal eğitim çalışmaları doğal şekilde örgütlenebilir. Kuşkusuz ki, disiplinli ve kolektif örgütlenmiş bir eğitim çalışması ise daha verimli olacaktır. Bu noktadan hareketle yoldaşlarımızı bireysel eğitim çalışmalarına sevk ederken aynı zamanda iyi örgütlenmiş eğitim çalışmaları da düzenlenmelidir. Salt pratikçiliğin geliştiği, teoriye ilgisizliğin olduğu bir çalışmanın zayıf kalacağı açıktır.

Evet yoldaşlar! Partiyi ve devrimi örgütleme faaliyetimizin bir pratiğini temel olarak yukarıda sıralanan düşünceler üzerinden başarılı bir şekilde gerçekleştirdik. Unutmadan vurgulayalım: bir kaç aylık bir dönemi kapsayan bu faaliyetimiz salt örgütsel bir faaliyet değildi. Politik ve örgütsel çalışmanın birlikteliği üzerinden gelişen bir çalışmaydı. Emek, sabır ve iradeli ısrarlı bir kolektif çalışmanın ürünü olarak önümüze koyduğumuz "kendimizi yeniden ve daha üst düzeyde örgütleme, örgüt ile örgütlü mücadele" hedefine ulaştık. Şimdi daha güçlü bir şekilde şunu vurgulayabiliriz: bugün, dünden daha güçlüyüz. Çünkü daha örgütlüyüz. Önümüze koyduğumuz politik hedefler dahilinde alanımızda mücadeleyi daha kararlı, coşkulu ve militan yürüteceğiz. Daha çok ama daha işlevli örgütler kurarak, kitleleri örgütleyerek sömürgeci diktatörlüğü bu topraklardan söküp atacağız. Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

İŞKENCE VE İŞKENCEYE KARŞI DEVRİMCİ TUTUM

Sınıflı toplumlar kadar eskidir işkencenin tarihi. Kötü ünü, köleci Roma'nın generallerine kadar uzanır, fakat işkenceye karşı direnişin öyküsü de Spartaküs'le anılacak kadar eskidir. Dolaysız bir çarpışma alanına aittir işkence olgusu. Sömürgeci sınıfların ezilenler üzerindeki tahakkümünün en somut, en yalın ifadesidir. Günümüz sınıflı toplumu kapitalizmde de geçerlidir bu tarihsel denklem. Köleci toplumdan günümüze değişenler sadece kavramlardır. Bu kavramlara yüklenen işlev ise yerli yerinde durmaktadır. Örneğin Roma'lı general Crassus'un apoleti yüzyıllarca omuz değiştirmiştir geçmişten bugüne, Spartaküs'ün başeğmeziği ve çarmıha gerili bedeni de.

İşkence bu tarihsel niteliğine rağmen, son sınıflı toplum kapitalizmde en sistematik ve en özgün biçimiyle sürdürülmektedir. Dünyanın bir çok ülkesinde olduğu gibi coğrafyamızda da onyıllardır burjuvazinin devrimcilere karşı kullandığı en yaygın ve en "istikrarlı" saldırı biçimidir. Peki bu "istikrar" ve yaygınlığın ardındaki nedenler nelerdir? Bir başka ifadeyle işkence ile ne amaçlanmaktadır?

1)İşkence ile özelden (devrimci kadroya) genele (ezilen yığınlar) gözdağı verilmek istenir.

2)Örgütsel sırlara ulaşmanın aracı olarak kullanılır.

3)Devrimci kişiliği parçalamanın, sindirmenin, teslimiyeti dayatmanın bir aracı olarak kullanılır.

4)Diğer bir çok yöntemin (yargısız infaz, gözaltında kaybetme, onyıllarca hapis vb.) yanısıra işkence de örgütsel çözülüş ve tasfiyeciliğe sürükleniş için devreye sokulur.

Tüm bu unsurlar, yani işkenceye egemen sınıflarca atfedilen "stratejik" önem, onu sistematik olarak uygulanan bir devlet politikası haline getirir. Durumdan vazife çıkartırsak eğer, "burjuvazinin işkence saldırısına karşı nasıl davranmalıyız?" sorusuna en az aynı "stratejik" önem çerçevesinde yanıtlar bulmalı ve faşizme karşı mücadelenin başat bir unsuru haline getirmeliyiz.

İdeolojiler çarpışması

Öncelikle bilinçlere şunu kazınmalıyız; bu basit bir çarpışma, sıradan bir "karşılaşma" değildir, fiziksel boyutları öne çıksa da, arka planında irade ve moral değerlerin, temelinde ise ideolojilerin çarpışması vardır. Proleter ideoloji ile burjuva ideolojisidir karşı karşıya gelen. İşkencecileri sayısız kez şaşırtan direnişlerin

kökeninde, nedenselliğinde bu ideolojik zemin vardır.

Devrimci; proleter, komünist ideolojiyi temsil eder, işkenceci ise burjuva ideolojiyi. Dolayısıyla devrimcinin bu önermeden çıkaracağı en temel sonuç: tarihsel bir haklılığı ve meşruluğu temsil ettiği gerçeğidir. Burjuvazinin bu saldırısını boşa çıkarmanın biricik yolu, herşeyden önce bu gerçeği içselleştirmekten geçer.

Fiziksel olarak alabildiğince eşitsizdir işkencehanelerdeki çarpışma. Ne var ki, tekrar pahasına da olsa aslolanın "fiziksel temas" olmadığını, tıpkı işkencenin kendisi gibi fiziksel acının da bir araç olduğunu, bunun tamamen irade ve moral muharebesi olduğunu söylemeliyiz. Direniş ya da çözülüşü tayin eden irade gücü ve moral düzeyidir. İşkence ve işkenceye karşı direnişin özünde ideolojik olduğu esasen verili fiziki kuvvetler eşitsizliğini de dışavurur. Bir devrimci düşünün, işkence tezgahındadır, tek ve en büyük silahı beynidir, düşünceleridir. Karşındakiler ise her bakımdan donanımlıdır (teknik ve deneyim olarak). Oysa özellikle tarihimiz, bu korkunç eşitsizliğe rağmen, devrimcinin muzaffer çıktığı bir yığın çarpışmayla doludur. Hayır, elbetteki mucize gerekmedi hiç birine. Çünkü proleter ideolojinin tarihsel üstünlüğünü arkalamışlardı.

Bir yanılısama

İşkencenin uygulana gelen tüm biçimleri bize önemli bir şeyi anlatmaktadır: saldırının temel biçimi psikolojiktir. Kullanılan araçlar, seçilen mekanlar, konuşma biçimleri ve hatta ayarlanan ses tonları, iş bölümü ("cellatlar" genelde iri yarı, "korkunç" görünümlüdür, "papazlar" ise "sempatik" yüzlüdür) her şey ama her şey moralde gedik açmaya yöneliktir. Devrimciye "yalnızlık" duygusu olabildiğince tattırılmaya çalışılır. Tabiki bununla sınırlı değildir istedikleri ruhsal tablo. Devrimcinin kendisini "çaresiz", "önemsiz", "acınacak halde", "silik" hissetmesi için tüm çaba ortaya konulur. Ama bu sıralananlar varılan noktaları, sonuçları ifade eder, bundan önce geçiş aşamaları vardır. Kararsız ruh hali burada önemle vurgulanması gereken bir aşamadır. Geçiş aşamasının diğer anlatımıdır. Demek ki, önce işkenceciler, kararsız bir kişilik yaratmaya çalışırlar. Kararsızlık "yarıdan yarıya" çözülme demektir. Çok daha güçlü bir irade sergilenmedikçe, devrimcinin demir atacağı liman "yalnızlık", "çaresizlik"tir, dolayısıyla başeğmektir işkenceciler.

Fiziksel acı ilkin bu geçiş aşamasına, "kararsızlığa" ulaşmadan sonra da tamamen psikolojik üstünlük (moral otorite) kurmada en temel araçtır işkencecilerce kullanılan. Fakat fiziksel şiddetin psikolojik şiddete oranla daha araçsal özelliği onu

araştırmaya sevketti. Marksist-Leninist teorinin önemi bu anlamda daha fazla bilince çıkarıldı. Benzer şekilde özellikle daha genç yoldaşlara partimizin tarihinden, Birlik Devrimi ve ruhundan, yeni insanı yaratma hedefi ve yöneliminden, şehitlerimizden bahsedildiğinde bu yoldaşlarda coşku ve motivasyonun daha üst düzeye çıktığını gördük.

Özellikle çalışmamızın başında attığımız bu adımlar, yoldaşlık ilişkilerinin hızla gelişmesine hizmet etti. Politik, devrimci kimliğimizi sahiplenmek, ortaya koymak, olgulara-olaylara devrimci komünist gözüyle bakmak, hitap şekillerimizden espri anlayışımıza kadar günlük yaşam içerisindeki ilişkilerimizi devrimci kılmamız gerektiği üzerinden yoldaşça eleştiri-özeleştiri mekanizmasını pratik olarak uygulamak değişim ve dönüşümün daha çabuk yaşanmaya başlamasının önünü açtı. Uygun bir üslupla yapılan yapıcı eleştirilerin önemi bir kez daha açığa çıktı. Bir yanıyla yoldaşların hataları ve geri yanlarıyla uzlaşmaksızın ama onları anlayarak çözüm gücü olmak, gerçeklikleri üzerinden hareket ederek çözüme onları dahil etmek dikkatten kaçırılmaması gereken bir durumdur. Aksi durumda karşılıklı sevgi ve saygının güvenin gelişmesi zayıf kalacaktır.

İlişkilerin karşılıklı gelişmesinde ve günlük yaşamı devrimci kılma, kolektive etmede kullanılan sosyal-kültürel, sanatsal ve sportif araçlar da önemli bir yer tuttu. Pikniklerin örgütlenmesinden, küçük çaplı müzik dinletilerine, futbol maçları organize etmekten başkaca sosyal-kültürel etkinliklere (konser, tiyatro) katılmaya kadar çeşitli araçlarla gelişmemizi bu cepheden de ilerlettik. Kuşkusuz ki amacımız tüm bu etkinliklerin içeriğini devrimcileştirmek ve yoldaşça ilişkileri sıkılaştırmaktır. Altını çizmek gerekir ki, devrimci tarzı hakim kıldığımız her sosyal etkinlik insanların ideolojik değişim ve dönüşümüne önemli katkılar sunmaktadır. Kapitalist yoz kültürün kuşatması altında yaşayan insanlara devrimci sosyalist kültürü günlük yaşantımızda, sosyal ilişkilerimizde göstermek, gözardı edilmemelidir.

Tüm çalışmalarda özenle dikkat edilmesi gereken bir nokta da, yoldaşlara dair somut görevlendirmeler yapmaktır. Küçükte olsa verilen görevlerin yarattığı etkiler, sorumluluk duygusunu ve görev bilincini geliştirdiği gibi, işlerin planlı yürütülmesini de sağlar. Örneğin bir yoldaşa okuması için verilen bir kitap, bir korteji yönetme görevi, ajitatörlük ya da bir toplantı yeri ayarlama görevi somut örnekler olabilir. Ancak hemen belirtelim, somut görevlendirmeler yapmak tek başına yeterli olmayacaktır. İşin tamamlanması ise denetimdir. Buradan hareketle hem görevlendirmeler yapmak, hem de denetimini sağlamak ama aynı zamanda tıkanma ya da hataların olduğu yerlerde ön açıcı olmak ve perspektif sunmak gerekir. Bulduğumuz alanda yürüttüğümüz on günlük yoğun politik faaliyetin birden çok komisyon üzerinden örgütlenmesi, düzenli toplantılar ve günlük bilgi alışverişinin sağlanması, denetimli, disiplinli ve güçlü deneyimlerle tamamlanması yukarıda vurgulanan somut görevlendirme ve denetim, kolektif akıl ve

olduğu ancak örgütün olmadığı bir örgütsüzlük hali.

Belirli dönemlerde yürütülen politik faaliyetler daha çok genel gündemler üzerinden gelişen, sınırlı kuvvetlerle yapılan çalışmalardı. Faaliyetlerde dar pratikçilik ve kendiliğinden çalışma tarzı hakimdi. Kolektif akıl ve iradenin oluşturulmadığı, daha çok bireylere bağlı gelişen bir çalışma anlayışı mevcuttu.

Partimize sempati duyan ve faaliyetimize katılan sempatizan ve taraftarlarımızdan, doğrudan çalışmalarımızın merkezinde bulunan yoldaşlara kadar kuvvetlerimizde parti tarzını kavramada ve yaşatmada yetersizlikler, eksiklikler sözkonusuydu. Aynı biçimde politika yapış tarzında da düzey düşüklüğü hakimdi.

Yoldaşlık ilişkilerinin zayıfladığı, ufuk darlığı, güven-özgüven eksiklikleri, kimi yoldaşlarda kafa netliğinin, amaç açıklığının eksikliği, kararsızlıklar gibi sorunlar bu alanda varolan temel sıkıntılarımızdı.

Bu şekilde temel sıkıntılarımızın olduğu bir alanda örgütlülük düzeyimizi geliştirmek ve yükseltmek, yereldeki parti ve gençlik çalışmasını büyütmek ve somut kazanımlara ulaşmak hedefiyle örgütlenme faaliyetimize başladık. Doğaldır ki, bu çalışmamızın seyrinde kendimize somut görevler çıkardığımız gibi en temel olarak bir hedefe bağlı çalışma yürüttük. Bu yanıyla bir hedefe kilitlenmek ve attığımız tüm adımları hedefimize bağlı tarzda ele almak son derece önemliydi. Çalışmamız içerisinde bir örgüt kurmak ve politik faaliyetimizi oluşturulacak örgütün sürdürmesi, koordine etmesi, sorunlarla ilişkilenecek, yerele ilişkin somut öneri ve perspektif sunması, dolayısıyla kolektif mücadele ruhunu kurmak temel hedefiyle hareket etmemiz planlı ve sistemli çalışmamızı beraberinde getirdi. Aynı zamanda, sorunlara takılıp kalmadan faaliyeti sürdürme kararlılığı da son derece önemli bir noktada durmaktadır.

Elbetteki hangi çalışma alanında olursa olsun, bir örgütçü için en önemli noktalardan biri bulunduğu alanı tanımaktır. Karşı devrim cephesini değerlendirmekten, ilişkileneceği kuvvetleri tanımaya, alanın ideolojik, politik havasını ve toplumsal yapısını değerlendirmeye kadar yani bir bütün olarak alana ilişkin fizibilite çalışmasını yapmak, üzerinden atlanmaması gereken bir noktadır. Buradan hareketle tek tek yoldaşlarla ilişkilenecek, onları dinlemek, istem ve taleplerini öğrenmek, yeteneklerini görmeye çalışmak, onları anlamak, çalışmaya bakış açılarını ve çalışmanın/yerelin sorunlarını dinlemek, kişisel olan (ailevi, duygusal, mali, okul-egitim) sıkıntı ve sorunlarına yardımcı olmak ve buradan partinin sıcaklığını ve hassasiyetini hissettirmek sayabileceğimiz ve vurgulanması gereken önemli durumlardır. Keza, güncel-siyasal gelişmelere ilişkin fikirleri almak, partinin gelişim ve faaliyet seyrini değerlendirmek, yerele ilişkin özgün politikalar üzerinde tartışmalar yapmak, yoldaşları daha fazla politize ettiği gibi, hangi yoldan gelişmeleri gerektiğini de kendilerine göstermiş oldu. Zira daha fazla öğrenme ve gelişme isteği açığa çıktı ve bu çalışmamızda yer alan yoldaşları daha fazla okumaya,

sadece kategorik olarak değil, içerik olarak da önemsiz kılar. Örneklersek; mahallenin "delikanlısı" gözü kara biridir. Gerektiğinde hiç bir kavgadan çekinmez. "Delikanlılık" adına bir sırrı ölümüne koruyabilir. Mücadeleyle de tanışır, işkenceyle de. Ama gelin görün ki, sayısız kavgada sayısız yara alan bu "delikanlımız" bir tek tokat yemeden, önüne gelen tutanağı okuma gereği bile duymadan imzalar. Bunun temel iki nedeni vardır: birincisi; acı ama gerçektir, mücadeleyi bilincinde geçmişte mahallesindeki bir "racon" meselesi düzeyinde bile meşrulaştıramamıştır. İkincisi; egemen otoritenin yenilmezliği, yıkılmazlığı düşüncesi örtük olarak bilincindedir. Görüleceği üzere, fiziksel şiddet basit bir araçtır burada. Mahallede ve işkencede ortaklaşan şiddet psikolojik değil fiziksel olanıdır. Nihayetinde el eldir, tokat tokattır. Oysa işkencedeki tokatın ayırt edici -örneğimizde çözücü- özelliği yukarıdaki iki nedende (özel olarak bulunan ideolojik zayıflığın yanı sıra) içkin olan psikolojik motiftir. Sözelimi akıl ve ruh sağlığında problemi olmayan hiçbir kadın doğum acısından hareketle doğum yapmaktan vazgeçmez, ki doğum acısı insanoğlunun hissedebileceği en büyük acılardan biridir. Ve işkencehanelerdeki, iradede çatlaklar oluşturup teslimiyeti dayatan acılar çoğu kez bundan fazla değildir. Zira aradaki fark gerçekte, fiziksel acının düzeyi değildir. Fark şuradadır: biri "doğal" koşulların (insanoğlunun üreme güdüsünün) diğeri "yapay" koşulların sonucudur. Burada da öne çıkan "yapay" koşulların gerektirdiği psikolojik üstünlüktür.

İşkenceye Karşı Devrimci Tutum

Herşeyden önce bilinmelidir ki, devrimci esasen çarpışmaya potansiyel zaferle girer. Çünkü "değişime" zorlanan devrimcidir. Değiştirilmek istenen de söz konusu potansiyel zaferdir. Yani nesnel olarak inisiyatif devrimcidedir. Ya bu inisiyatif muharebenin başından sonuna kadar devrimcide olacak ve potansiyel zafer açığa çıkıp pekişecek, ya da inisiyatif yitirilecek "değiştirme" iddiasında olan işkenceciler bunu önemli oranda gerçekleştirecek, devrimciyi ezmeye doğru en önemli mevziyi kazanacaktır. O halde devrimci, çarpışmaya inisiyatifle üstün olarak girdiği gerçeğini bir an olsun unutmamalıdır.

İlk soru ve ilk cevap, işkencede özel bir role sahiptir. Zaman olmasa bile çoğunlukla bu sınavın sonraki evrelerine önemli oranda bağlayıcılık katar. İşkenceciler de bunun elbette farkındadır. Bu yüzden ilk soru "titizlikle" belirlenmiştir. Klasik ilk soru "adın ne?" dir. Peki neden bu soru? Çünkü başta, belli bir mantık çerçevesine oturan bu sorudur. Yani birine dair(diyelim ki tanışma sırasında) birşeyler öğrenecekseniz ilk olarak adını öğrenirsiniz,vs.vs... İlk lerin

sorusudur bu. Bu anlamıyla bir doğallığı vardır. Ancak, işkencede bu "doğallık" başkalaşır herşey gibi, "taktik" bir soru vardır devrimcinin karşısında. Bir tuzaktan (ki bu ilk tuzaktır) bahsetmek gerekir. Herşeyin en başından yelkenleri indirip işkencecilere biat etmekte "kararlı" olanları dışta tutacak olursak, devrimci bu tuzağa düşmemelidir. "Taktik" soruyu "taktik" cevapla karşılamalıdır (söylemiyorum, kimlikte yazıyor, sessizlik...). Yok eğer "ne olacak ki, nasıl olsa kimliğim ellerinde, biliyorlar" (biliyorsa neden soruluyor????!!) diye düşünüyorsa devrimci, çok da güvenilir bir yolda olmadığını bilmelidir.

İlk soru devrimciyi yukarıda ifade ettiğimiz "ana geçişe" sürüklemek için özenle seçilmiş tuzak sorudur. Buna verilecek yanıt işkencecilere karşısındaki devrimciye dair ilk ciddi ipuçlarını verir ve elbet sonraki sorgu stratejilerini de büyük oranda belirler. Şüphesiz ki bu mutlaklaştırılmaz. Yukarıdaki izahın dışında kalan birçok deney de vardır.

"Papaz-Cellat"

İşkencenin "vazgeçilmezleri" arasındadır. Esasen "çözme" taktiği olarak en eski yöntemlerden biridir. Devrimcide bir duygu ve düşünce karamsarlığı, "çatışması" yaratılmaya çalışılır. İkisi birlikte olduğunda bir anlam kazanır, bütün oluşturur. "Papaz" "cellatsız", "cellat" da "papazsız" olamaz (elbette ideolojik zeminden bakıldığında papaz diye birşey yoktur, tümü cellattır, ama vurgumuz izlenen taktiğedir).

Literatürümüzde yer alan, sıkça kullandığımız bir kavramdır; "havuç-sopa taktiği". Genel politik savaşında egemen sınıfın kullandığı genel bir taktiktir. Bunun işkence saldırısında kullanılan biçimi ise işte bu "papaz-cellat" yöntemidir, bu alandaki muharebeye yansımadır. "Havuç-sopa" taktiğiyle egemen sınıflar karşısındaki devrimci unsurların radikalizmini törpülerken, hareketi kontrol altına almaya, denetlenebilir bir seviyeye çekmeye çalışır. Bu taktiğin işe yaraması reformizmi doğurur genel politik savaşında. Ve tam bu noktada belirtmeliyiz ki, işkenceciler de "papaz-cellat" taktiğiyle devrimci duygulardan başlayarak denetlemeye, "reform" etmeye çalışır. "Cellat" zorlayıcı etken olurken, "papaz" bir çıkış kapısı olarak devrimcinin sığınacağı bir liman olarak sunulur. İşte çok somut bir örnek:

Devrimci direniyordü. "Cellat" (ve ekibi) tekme-tokat bombardımanından sonra devrimciyi tek başına bırakıp gider. Giderken de:

- Biraz düşün bakalım...(küfürler savrulur) Biz yine geleceğiz nasılsa, diye söylenir "cellat".

BİR ÖRGÜTLENME FAALİYETİNİN DENEYİMİ

Komünist parti, proletaryanın burjuvaziye karşı giriştiği iktidar savaşında mücadelenin yöneticisi, kurmayıdır. Ortaya konulan programatik, stratejik, taktik belirlemeler dahilinde sınıfı devrim davasına kazanmak, mücadele içerisinde sevk ve idare etmek, sonal amacı olan sınıfsız, sınırsız ve sömürsüz bir dünyaya ulaştırmak onun görevidir. Bu anlamıyla parti komünizm davasının geliştirilmesi, büyütülmesi ve gerçekleştirilmesi mücadelesinde işin öznesi, olmazsa olmazıdır. Aynı şekilde komünist partinin saflarında mücadele yürüten komünistler açısından da partiyi geliştirmek ve daha üst düzeyde örgütlemek nihayi amaca kadar sonlanmayacak bir görevdir. Dolayısıyla örgütler ve örgütlülük düzeyimizi yükseltme durumu da temel bir görev olarak yine önümüzde durmaktadır. Bu anlamıyla örgütlenme mücadelesinde, varolan tarihsel deneyimlerden yararlanmak önemli olduğu gibi, faaliyetimiz içerisinde yaşadığımız deneyimleri de aktarmak bir o kadar önemlidir. Yazımızın konusu da örgütlenme sorunumuzun bir yönü olan partimizi örgütlemek/örgütlülük düzeyini yükseltmek çalışmasının mütevazı ama önemli bir deneyimini aktarmaktır. Yeni ve çok daha fazla işlevli örgütler kurmak bakış açısıyla ele alındığında bu çalışmanın kimi deneyimler sunacağını ifade etmek gerekir.

Türkiye ve Kürdistan devrim mücadelesinde önemli bir yer tutmuş olan bu alan, bugün içinde devrim mücadelemize güç kazandıracak muazzam bir potansiyel taşımaktadır. Öte yandan diğer Kürdistan illeri gibi OHAL makinasının dişlileri arasında sıkıştırılmış, sömürgeci diktatörlüğün baskı ve zulüm araçlarının/kurumlarının yerleşmiş olduğu ideolojik-kültürel çürütme saldırısının yoğun olduğu bir yerel. Buradaki mevcut gelişme potansiyeli düşünüldüğünde vurgulanması gereken bir başka nokta var ki o da şudur: partimizin bu alandaki gelişmeyi öngörmesi ve bu ekseninde yereldeki örgütsüzlüğe son verecek doğru bir iradi müdahalede bulunmasıdır. Gelişen süreç ise komünistlerin bu yöneliminin zamanlama açısından olduğu kadar doğruluğunu ve önemini de ortaya çıkarmıştır.

Buradaki örgütlenme faaliyetine geçmeden önce yereldeki durumun öncesini anlatmak ortaya çıkarmış olduğumuz sonuç ile bağımlı ele almak açısından önemlidir.

Yerelin önceki mevcut durumu üzerine

Özellikle son bir yıllık dönemde zaman zaman yoğunlaştırılmış politik faaliyetin üzerinden yaratılan siyasal etki söz konusu. Ancak bu çalışma örgütlenme faaliyeti ile birleştirilememiş.

Duygu, düşünce ve idealler bağlamında kuvvetlerimiz üzerinde birliktelik olmuş olsa da, genel bir örgütsüzlük hakimdi. Yani belli düzeylerde örgütlü bireylerin

olarak, HPG güçlerini imhası ve pişmanlık yasasına ABD'yi de katmayı; Güney'den geçiş ve güvenlik üslerini kurmayı, sömürgeci askeri güçlerini Güney'de kalıcılaştırmayı ve ABD sömürgesi Irak yönetiminin düzenlenmesinde etkide bulunmayı gerçekleştirmeye çalışıyor.

Pişmanlık yasasının umduğunun tersine sonuç verdiği daha fazla zaman geçmeden ortaya çıktı. Ama yine de, sömürgeci faşist diktatörlük, saldırılarında Türk halkı nezdinde şovenizmi yükseltmenin bir gereği olarak bunu kullanacaktır.

Yeni koşullardaki diğer hedeflerini uygulamaya çalışmaktadır. Bunda, efendisi ABD nezdindeki en büyük kozu, tetikçi-korucu rolüyle Irak'a girmektir. Türk halkının anti-ABD duygularını yumuşatmak için, Türkmen-Kürt çatışmasını ve HPG'nin bölücülük korkuluğunu tırmandırmaya çalışıyor.

Bu gerçekler, sömürgeci diktatörlüğün, KADEK'in iki taraflı ateş kes önerisine de yanaşmayacağını, Irak işgaline katılarak hedeflerine varmaya çalışacağını gösteriyor. Esasen ne sömürgeci diktatörlük, ne de KADEK uzun süreli bir savaş tırmandırmayı istiyor. Ama buna rağmen, sömürgeci diktatörlük, çok güdük tavizlerle, pişmanlık saldırısını, ABD'yle birlikte HPG'yi dağıtmayı ve dahası bekleterek çürütme yöntemlerini birleştiriyor. Yalnızca inkarcı şoven çete değil, sözde "değişimci" şoven çete de, önemli reformlar taktiğine gitmemeyi dayatıyor.

Ulusal Demokratik Talepler ve Asker Göndermeye karşı Mücadelenin Birliği

Bugünkü koşullarda, belirli bir süre çatışmaların şiddetleneyeceği bir sürece giriyoruz. Bu süreçte HPG güçlerinin imhasına karşı, halkımızın ulusal demokratik talepleriyle ulusal kitle hareketini yükselterek ve işçi sınıfı ve Türk halkıyla birlikte özellikle ABD tetikçiliğine asker gönderme planına karşı antiemperyalist mücadeleyi geliştirerek yanıt vermeliyiz

İşçi sınıfı ve halkların birleşik eylemi, demokratik ve devrimci olanakları gerçeğe dönüştürecek, varolan ve tırmandırılacak şovenist atmosferi dağıtacak, "asker gönderme" silahını sömürgeci diktatörlük için bumeranga dönüştürecek. Güney ülkemize ve Irak'a işgalci güç gönderme planını engelleme sürecinde de, sonrasında da, gelişen, halklarımızın ortak eylemi ve birbirlerine güveni olacak, sömürgeci diktatörlüğün Kuzey'deki saldırılarını da püskürtecek, devrimin hazırlığını hızlandıracaktır.

O halde Güney'de de, Kuzey'de de, ABD emperyalizmine ve faşist sömürgeci, gerici işbirlikçi iktidarlara karşı halkların birleşik devrimci mücadelesini yükselterek ilerleyelim!

Beklemek... Devrimci'deki en küçük bir kararsızlığın bu bekleyiş evresinde büyüüp bir karabasana dönüşmesi işten bile değildir. Çünkü bu bekleyiş, kırılma noktasıdır kararsızlar için. Ama "gösteri" henüz bitmiş değildir. Sahneye bu kez "papaz" çıkar. Kimi zaman yalnız değildir, onun da "ekibi" vardır (ki aslında aynı tiplerdir). Önce ekibine bir "fırça çeker";

- X'in gözleri neden bağlı? Kaç defa söylemem gerekiyor... Açın çabuk! (X'in gözleri açılır, "papaz" X'e söylenir)

- X, neden bu kadar acı çektiyorsun kendine anlıyamıyorum. Yahu sadece adını söyle ne olacak? (sanki adını bilmiyorlarmış edasıyla söyler bunu, oysa adıyla hitap eder zaten) Tamam onunla konuşmazsan benimle konuş. Sohbet edelim seninle çağdaş birer insan gibi(!). Yoksa bunların ("celladı" kasteder) Allah'ı kitabı yok, yazık değil mi sana, tığ gibi delikanlısın.

İkinci bekleyiş evresi başlar -ki bu da ikinci kırılma noktasıdır, kararsızlar için. "Gösteri" amacına ulaşır bu evrede. Bekleyiş evreleri, "papaz-cellat taktiğinin" sonuçları bakımından kilitlidir. Ya boşa çıkarılır saldırı (ve ciddi bir moral üstünlük kurulur), ya da kararsızlık derinleşir (ki bu ikinci kategoriye girenlerin bundan sonra çok fazla bir şansı yoktur).

* * * * *

İşkence saldırısı sayısız araç ve biçimle sürdürülürken, bu araç ve biçimlere teknolojik üstünlüğün unsurları da sürekli eklenir. Teknik açıdan bakıldığında bir çok işkence yöntemi "geçerlidir". Oysa dolaysız moral düzeyine, psikolojik dengelere vuruş yapmayı hedefleyen belli başlı işkence yöntemleri vardır. İşte, faşizmin hüküm sürdüğü coğrafyalarda onyıllardan bu yana devam edegelen cinsel taciz ve tecavüz saldırısı bunun en tipik örneklerinden biridir.

Kuşkusuz burada biz, toplumsal tarihsel kökleri daha derinde olan bu kirli saldırının devrimci kadın ve yoldaşlar üzerinde yarattığı tahribattan hareketle belli başına bir analize gitmeyeceğiz ve bunun da (diğer tüm işkence yöntemlerinden ayrı özgün yanları bir tarafa) bir işkence yöntemi olduğunu, özünde tüm işkence metodları gibi ideolojik bir saldırı olduğu daha kayda değer gerçeğini inatla yenilemekle sınırlandıracağız kendimizi. Bu sınırlamanın birinci nedeni sorunu ayrıca ele almanın gerekliliği ise, ikinci nedeni de bu "sınırlılık" çerçevesinde ideolojik temel boyutunun altını çok kalın çizgilerle çizme ihtiyacıdır. Fakat yine de soruna doğru noktalardan yaklaşmaya hizmet etmesi bakımından "kritik" bir soru sorabiliriz: Bu saldırı biçimi neden yaygındır?

Çok açık ki, yaygınlık amaçla doğrudan ilintilidir. Yaygındır çünkü

saldırının bu biçimine karşı, mücadelede yeterince bir ufuk açıklığı olmazsa bu kirli silah çok etkili olabilmektedir. Şu çıplak gerçekle yüzleşelim yoldaşlar: işkenceci cellatları bu kirli (ve de paslı) silahı yaygın ve "istikrarlı" olarak kullanmaya sevkeden cinsel tatmin amacı değildir, hayır sorun bu denli darlaştırılmaz. Bunun biricik doğru açıklaması ideolojik çözücülükteki etki düzeyidir. Bunu gözardı eden çarpık açıklama da bu etkiye zemin hazırlamaktadır.

Sorunun biraz daha "özgün" bir yanından bahsetmeden geçmeyelim. Eşlerin birbirlerine karşı kullanılması da işkencecilerin fırsat bulduklarında başvurdukları yine "etkili" bir yöntemdir. Sözelimi kadın devrimci çok açık bir perspektife sahiptir ve saldırıyı tereddütsüz püskürtür. Fakat yine işkence tezgahında olan eşi için durum farklıdır. Erkek devrimci için aralarındaki ideolojik bağ, duygusal bağın gerisindedir. İşkence tezgahı varolan bu durumu açığa çıkarmıştır ve buradan da kaçınılmaz olarak çözümlü ete kemiğe bürünür.

İşkence saldırısının bu biçimine karşı mücadele diğerlerinden ayrılmaz fakat, özgün yanlarından hareketle ele alarak buradaki mücadele kadın sorununa devrimci perspektifle yaklaşımdan bağımsız değildir, aksine iç içe geçmiştir. Ve bu yaklaşımdan yoksun bir mücadele de başarıya ulaşamaz. Zira toplumsal tarihsel köklerden kastımız tam da bu içeriktedir.

İşkencecinin Klasik Bir Söylemi: "Biz herşeyi biliyoruz"

İşkenceciler moral hakimiyeti hedeflediklerinden bırakmaya çalıştıkları ilk izlenim; "birçok bilgiye sahip" olduklarıdır. Zira, "birçok bilgiye hakim oldukları için de onlardan pek fazla bir şey gizlenemez, haliyle boş yere dayak yemenin alemi yoktur" vb. vb. ... Tabi bu "hakimiyet" safsatadan öteye gitmez çoğunlukla. Ya somut en küçük bir veriye dahi sahip değillerdir, söyledikleri "doğru" olsa bile tamamen tahmin yürütmeden ibarettir, ya da kısmen istihbarati bilgiye sahip olmakla birlikte bununla yetinmeyip elindeki verileri bir araya getirerek bağıntıyı çözmeye yolunda yine tahminlere başvurmuşlardır. Fakat burada sorunun can alıcı yanına bakmak için kurgumuzu en kötü olasılık üzerine, işkencecinin daha öncesinden istihbarati bilgiye çok büyük oranda sahip olduğu üzerine kuralım. Ne var ki, bu da devrimcinin geliştirmesi gereken tavırda en ufak bir değişime yol açmaz, açmamalıdır. Çünkü daha başta işkencecinin amaçlarını sıralarken sadece örgütsel sırlara (örneğinimizdeki istihbarati bilgi) ulaşmanın aracı olarak kullanılmadığını belirttik, ki buradaki hedef örgütsel sırlardan ziyade devrimcinin kendisidir. Devrimciliğin erozyona uğratılmasıdır. Salt bu amaca dönük işkencelere de çokça tanık oluyoruz.

Örgüt içi güven ortamını dinamitlemeyi hedefleyen kimi söylemler yine

Bu reformcu çizgisi ve beklentileriyle, KADEK elbette, ulusal devrimi, yeniden ne hazırlayabilir ne de yürütebilir!

Fakat, küçük burjuva reformcu da olsa, ulusal devrimin ürünü olan HPG güçleri, emperyalistler ve sömürgecilerin imha veya tasfiye saldırısıyla karşı karşıya. Ki antisömürgeci, anti emperyalist askeri güçler, sömürgecileri ve ABD'yi, yeniden ulusal kurtuluş için silahlı mücadelenin başlayabileceği korkusuna itiyor. KADEK, HPG güçlerini, Üç Reform Programının önemli bir kozu olarak tutmayı, dağıtmamayı öngörüyor. Sömürgecilğe ve ABD emperyalizmine karşı bu bakımdan ilerici rol oynadığı gibi, imhaya silahlı direniş, pek çok nesnel devrimci eylemlere de yolaçacaktır.

Kuzey Kürdistan proletaryasının öncüsü iddiasına sahip biz komünistler, ABD ve sömürgecilerin saldırı ve imha tehdidinde karşı HPG ve KADEK'le omuzomuzaya dayanışma içinde olacağız. Ama KADEK'in ABD'den demokrasi ve çözüm bekleyen liberal hayallerine ve halkımızın bilincini köreltmesine karşı, ulusal kitle hareketi ve HPG güçlerinin varlığı ve direnişini emperyalistler ve sömürgecilerden reformlar koparma stratejisinin aracı yapmasına karşı sistematik bir mücadele yürüteceğiz. Bu mücadele elbette, ülkemiz ulusal devrimini yeniden tutuşturma ve Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimini hazırlama stratejisinin hizmetinde olacaktır.

Öte yandan, ülkemiz ısalcı aydınlarından büyük çoğunluğu, HAK-PAR, PSK, YEKBUN, vb gibi pek çok ısalcı reformcu partiler, Güney örneğinden hareketle, halkımızı, ABD'yle uzlaşma, bin yılda bir gelen fırsatı övme, yoluyla yanıltmaya çalışarak, ABD ve Türk burjuva sömürgecilerinin saldırısı karşısında silahsızlandırmakta, imhayı kolaylaştırıcı rol oynamaktadırlar. Onların anladığı ve övdüğü ulusal özgürlük, ABD'den ve Talabani-Barzani'den bekledikleri himayeci sömürgeciliktir. Bin yılda çıkan bu sözde fırsat için Kuzey'in ulusal güçlerinin imha olmasına da rıza gösterecekler, tıpkı '92 ve '96 da PKK güçlerinin sömürgeciler ve Barzani-Talabani güçlerinin kısılcısıyla imhasına rıza gösterdikleri gibi... Biz komünistler, tecrit stratejimizin ana doğrultusunu, bu karşıdevrimci uzlaşıcı çizgiye yöneltmeliyiz, yönelteceğiz.

Faşist Sömürgeci Diktatörlük:Taban daraltarak ve Çürüterek Saldırı

ABD'yle Güney üzerine çıkan farklılıkların negatif sonuçlarını, Talabani-Barzaniyle uşaklık yarışına girerek, Irak işgaline ABD korucu-tetikçiliğiyle katılıp, kendi lehine çözmeye çalışıyor. Bu arada, Güney'e ilişkin ilan ettiği kırmızı çizgilerinden ABD karşısında vazgeçiyor. ABD işbirlikçisi olarak, lehine hedefler

Şu geçen bir-iki aylık süreçte, ABD'nin, Kürdistan ulusalcı hareketi içinde en dinamik ve antiempyralist özelliğe sahip KADEK'in, askeri güçlerini tasfiye edeceğini daha açıkça ortaya koyuyor.

ABD işgal güçleri, gerek işbirlikçileri Türk burjuvazisinin sömürgeci çıkarları, gerek Güney'deki hakimiyetleri ve gerekse "terör örgütleri" dediği devrimci ilerici örgütleri yok etme konseptinin gereği olarak, bunu yapacaklar, bundan kuşku duymamak gerekir.

ABD emperyalistleri, KADEK'i ve halkımızı, bir süre oyaladıktan sonra "ya silahsızlan ve pişman ol ya ezilirsin" politikasını pratikleştiriyor.

Karşılığında ise, yöneticilere sürgün hakkı veriyor, yani ülkelerinden sürgün etmeyi bir taviz gibi gösteriyor. Kadek bunu kabul etmeyince, ABD, Barzani-Talabani'nin öngördüğü, "siyasi iltica hakkı tanıyarak silahsızlandırmak" önerisine geçti, ki silahsızlandırma karşılığı, uzlaşacağı en son nokta da burasıdır. Çünkü ABD, Güney'de kendisi dışında başka güçlerin egemenliğe ortak olmasını istemez ve paylaşmazken, Kuzey'de egemen Türk burjuvazisiyle işbirliği içindedir ve Kürdistan'ın diğer parçalarında Kürtleri toplumsal dayanak yapma politikasını izlemesi, Kuzey açısından geçerli değildir. Ve bu durum ülkemiz Kuzey'de, ABD'nin halkımızı oyalama-yanıltma çabası ile devrimci-antiempyralist güçleri ezme politikasından farklı bir politika izlemesini gerektirmiyor. Örneğin otonomi vb taktiğini gerektirmez. Ama Türk burjuvazisini işbirlikçiliğinde tutması zorunluluğu, Kuzey Kürdistan'ın ulusalcı güçlerini imha ya da etkisizleştirmeyi benimsemesini zorunlu kılıyor. Bu durumda hemen olmasa da ABD, sömürgeci Türk burjuvazisinin de çıkarları doğrultusunda KADEK'in silahsızlandırılmasını olmuyorsa ezilmesini dayatacaktır.

KADEK, savaş sonrası izlediği Bölge Çözümü politikasını ABD'nin demokratik emperyalist olduğu liberal teorisine dayandırdıktan sonra, şimdi sömürgeci diktatörlüğe 2004'e uzanan kabul edilebilir önerileri kapsayan Yol Haritası'na dönüştürdü. Özet olarak bu, iller özerkliği talebinin belirsizliğe çekildiği, ama diğer taleplerin (başlıca üç Reform Programı) devam ettiği bir öneri. KADEK, bu yolla hem ABD ve hem de sömürgecilerin silahlı bir saldırısını önlemeye, olmasa da Türk halkı, demokratik çevreleri ve burjuva demokrasisi yandaşlarını etkilemeye çalışıyor. Ama bunlar sonuç vermezse, sömürgecilığe karşı meşru savunma çizgisinde 1 Eylül'den itibaren direnmeye çalışmaktadır. Kendi deyimleriyle "demokratik sömürgeci" ABD karşısında ise, diyalogu kesmeksizin, "ABD niye saldırınsın ki" iyimserliği ile, kendileri "bağımsız demokrasiyen" yana olduğu için eninde sonunda çatışacakları gerçekçiliği arasında yalpalayan bir politika izlemektedir.

işkencecilerin sık sık başvurduğu yöntemlerdendir. "Sizin sorumlularınız sefa sürüyor, siz ise sürünüyorsunuz", "sizi kullanıyorlar" , "X konuştu herşeyi anlattı" gibi yoldaşlık ilişkilerini tahrip etme amaçlı söylemler bunun en yaygın olan biçimleridir.

İfade vermemek ve açlık grevi

Devrimcinin, işkencehanede takınması gereken tavrın en mükemmel özeti budur. İfade vermemek (dolayısıyla hiç bir tutanağı imzalamamak). İşkencecilere karşı kurulan tek güvenilir barikattır. Bu barikat işkencecinin amaçlarını birer birer boşa çıkarmış olur. İfade vermemek "gemileri yakmaktır" ama bu da yetmez "filikalar da ateşe verilmelidir" ki bu da açlık grevi yapmaktır. Devrimci ile işkenceci arasındaki tüm köprüler böylece uçurulmuş olur. Elbet işkenceci yeni köprüler kurmaya yeltenecektir ama bu hiçte kolay olmayacaktır. Dolayısıyla "ifade vermiyorum ve açlık grevindeyim" yanıtı çarpışmanın ana parolası olarak devrimcinin rotasını belirlemelidir.

"Kaçak dövüş"

Sayırsız deneyimin ortaya çıkardığı gerçeklerden biri "kısmi çözülme" olarak adlandırılan oysa esasen devrimci tutum olarak kabul edilmeyecek (bu yüzden "kısmi" yada "komple" biçiminde ayrıştırmalara gitmek ideolojik açıdan çok da doğru değildir) "kaçak dövüşme" tarzıdır. Bu "idareci" tutum devrimci değildir. Diyelim ki "idareci" anlayışın sahibi işkenceye dayanamıyor ama sadece kendisine ait olguları kabul ediyor, kendisi dışında da kimseye "zarar vermiyor"(!)

Oysa gerçekte böyle midir? Her şey bir yana, kendisi de kolektifin bir parçası olduğuna göre kolektifin, partinin direniş geleneğine zarar vermiş olmuyor mu? Diğer yandan savaşım ideolojik olduğuna göre, komünist ideolojinin "kısmi" olarak ifadelendirilmesi abesle iştilgal değil de nedir? Hayır, ideoloji bütündür, onu "kısmı"lara, parçalara ayırmak mümkün değildir.

"Kaçak dövüşme" devrimci olmadığı gibi, aynı zamanda tehlikeli bir yoldur. Çoğu zaman kaçak dövüşen senaryolarla doldurur kafasını. Sözümona bu senaryolar "durumu kurtarmaya" yetecektir. Ama bilinmelidir ki, işkenceciler tüm senaryoları karşı hazırlıklıdır. Örneğin bir devrimci bir kaç kez işkence tezgahından geçmiştir ama işkenceciler sayısız devrimciyi tezgahattan geçirmişlerdir. Yani çok ciddi bir "deneyim" farkı vardır ve işte bu farktır senaryoları birer beyhude çabaya dönüştüren. İnanırcı olmuş senaryoların istatistikî bir değeri bile yoktur ama senaryolarına güvenip kaçak dövüşenlerin "hüsranla sonuçlanan" serüvenleri

azımsanmayacak ölçüdedir. Bu tarz terkedilmelidir. Devrimci tüm kartlarını açmalıdır.

Yeri gelmişken bir anekdot düşelim. İdeolojik olarak biricik doğru tavır olan açık ve net duruş, aynı zamanda devrimci için en "kolay" yoldur, tutumdur. Çünkü hiçbir maskeye ihtiyaç duymaz ve dolambaçlı yollara başvurmaz, her şey yalındır, ekstra sorulara muhatap olmaz. Ama "kaçak dövüş" öyle değildir, bin bir "hesap" gerektirir. Ve yine sayısız deneyin bize gösterdiği bir şey daha var ki, "ilginçtir" (!) çoğunlukla tutumunda açık ve net olan ile kaçak dövüşen aşağı yukarı aynı fiziksel acıyla karşılaşmaktadır. Yani "kaçak dövüşme" bu anlamda da "durumu kurtarmaya" yetmemektedir.

İşkencede direniş asla kahramanlık değildir. "Kahramanlar" kendisinden bekleneni fazlasıyla verendir. Oysa yolu işkence tezgahlarına düşen her devrimciden "beklenen" direnmesidir. Direniş onun doğal görevidir. Sınıf mücadelesinin diyalektiği işkenceciye işkenceyi, devrimciye direnişi buyurur. Ve burada bir vurgu yapmayı görev ediniyoruz kendimize: işkenceyi ve işkencecileri "psikopatlık", "sapkınlık", "ruhsal bozukluk" vb. çerçeveye sınırlandıran çarpık bir anlayışın varlığı biliniyor. Bu çarpıktır, çünkü sınıf savaşımının diyalektiğini anlamaktan yoksundur. Zira, direnişi "kahramanlık" olarak algılayan anlayış bu çarpık anlayışın uzantısıdır. Öyle ya; işkenceciler sadece psikopat kişiliklerinin dürtüsüyle işkenceye başvurabiliyorlarsa, buna karşı direniş de "kahramanlık" olarak nitelenebilir(!) Eh, herkes de kahraman olamaz ki!!!...

Sınıf mücadelesi elbette acı ve zorluklarla doludur. Ama kapitalizmin insanlığa dayattığı yaşam da öyle değil midir zaten? İşkencede direnişi özü itibari ile gazete satışından, yasal-yasa dışı bir gösteriyi-pratiği örgütlemekten ayıran nedir ki? Koca bir dünyayı isteyen komünistlerin payına kuşkusuz ki çok şey düşecektir. Bu kimi zaman saatlerce yürümekten vücudun dermansız kalmasıdır, kimi zaman sayısız uykusuz gecelerdir, kimi zaman yıllarca haptir, kimi zaman mevsimler boyu ölümüne açlıktır, kimi zaman ise ölümü usulca karşılamaktır. İşte işkence tezgahındaki devrimci de "acıyı bal eylemeli", payına düşeni aynı "metanetle" karşılamalıdır.

İşkence ve direniş de son kertede ideolojiler çarpışması ise, direnişin biricik güvencesi ideolojik kararlılığı yükseltilmesidir. Buradan bakıldığında teknik ayrıntılar ve tedbirlerin belirleyici olmadığını rahatlıkla söyleyebiliriz.

Çözülme ne demektir? Bir yanlış kavrayış da burada karşımıza

askeri gücünü büyütme ve kalıcılaştırmaya çalışmaktadır.

Türk işbirlikçi burjuvazisi, savaşın birinci evresi sonundaki gelişmeler karşısında, ABD'yle Kuzey cephesini açamadığı için, stratejik uşaklığının tehlikeye düşeceği kaygısına kapılmakta, ama ağırlıklı kesimleri bunu yeniden güçlendirmek için, Güney'le ilgili kırmızı çizgilerinden vazgeçerek, ABD'nin tetikçiliğini üstlenmeye soyunmakta, karşılığında, KADEK'in askeri güçlerinin ezilmesi, Türkmenlere statü ve iktisadi taşeronluk almaya çalışmaktadır. Eğer halklarımızın mücadelesi engellemeye yetmezse, sömürgeci diktatörlüğün ABD tetikçiliği rolüyle Irak'a asker göndereceği görülüyor. Çünkü, Irak'taki işgale karşı büyüyen direniş, ABD'yi, Kürt işbirlikçilerinin yanısıra, askeri bakımdan güçlü işbirlikçilerine, hatta rakibi emperyalistlere tavize muhtaç bırakmaktadır.

Farklar bunlar ve bu durum, Türkiye'de ABD'nin Kürtleri kışkırtmasını gerektirmediği gibi, Türk burjuvazisinin uşaklığı bırakmasını gerektirmiyor.

KADEK: "Demokratik Emperyalizm"den "Sürgünü Kabul Etmeyiz"e...

KADEK, Irak'a emperyalist savaş evresinde, ABD'ye karşı çok kararlı olmasa da tavır aldı. Ancak, Kuzey cephesinin gerçekleşmemesinin yarattığı bazı sonuçlar KADEK'te yeniden, ABD emperyalizmine ilişkin iyimser teori ve beklentilere yolaçtı.

KADEK, Öcalan'ın kötü ünlü "demokratik emperyalizm" teorisi üzerine temellendirerek, "Bölgesel Çözüm Programı" önerdi. Politik istemleri bakımından, iller özerkliği ile federasyona değin Kürt ulusal haklarını ve egemen ulus halkına ise burjuva demokrasisini kapsayan bu program, Kuzey için güdük bir iller özerkliğine değin ulusal demokratik talepleri kapsıyordu. Türkiye için de burjuva demokratik dönüşüm.

Kuşkusuz, Irak'ın ABD emperyalizmince işgal edilmesinden sonra, ABD-Türk burjuvazisi arasında Kuzey haricindeki Kürt sorununda ortaya çıkan çelişkiler ve HPG'nin Güney'deki güçlerinin tasfiye biçimi üzerine olası çelişkiler nedeniyle sorun yeniden ve daha çok güncelleştiği için, KADEK ve başka güçlerin kendi tavrını ortaya koymalarından daha doğal bir şey olamaz.

Bu yeni koşullarda, KADEK'in Bölgesel Çözüm Programı, politik bakımdan eğer arkasında durur vazgeçmezse- İmralı kırılmasından sonra KADEK'in mücadele programında yaptığı en ileri düzenlemedir, bir önceki "Üç Reform Programı"na ileri bir reform olan iller özerkliği'nin eklendiği programdır. Ancak KADEK bunu "demokratik emperyalizm" gibi liberal teoriye dayandırmakta, ABD'nin bölge çapında reformcu değişiklikler yapacağı beklentisini yaymaktadır.

"ABD statükoyu değiştirdiğine göre demokratik reformlara girişir" görüşüyle dile getiren Kürt burjuva reformist görüşü de tamamen hayal ürünüdür. Ve en azından İran ve Irak ile Türkiye arasındaki konjoktürel farklılığı kavramamaktır. Dahası, liberal basınç olarak onyıdır yaygınlaştırılan "demokratik emperyalizm" şarlatanlığına inanmak ve halkımızı buna inandırmaya, yanıltmaya çalışmaktır.

ABD'yle Türk sömürgecileri arasında, Güney ve Doğu Kürdistan sorununa ilişkin farklı politikalar elbette vardır, bunlar başlıca olarak şöyledir:

Türk burjuvazisinin sömürgeci diktatörlüğü, Güney Kürdistan'da federasyonun hukukileştirilmesine (artı Kerkük'ün Kürt yönetimine bırakılması vb.) karşı olduğunu ve bunu savaş nedeni sayacağını ilan edecek denli pervasızlaştı. Eğer Kürdistan federasyonu ilan edilecekse, Türkmenlere de aynı hakkın verilmesi gerektiğini öne sürdü ve Türkmenler aracılığıyla Irak'ta hegemonya ortağı olmayı hesaplıyor. İran ve Suriye'de ise Kürtlerin kışkırtılmasına hiç bir şekilde razı olmamakta. Bütün bunları, elbette, komşudaki olası federasyonların "kendi Kürtlerini" kışkırtacağını düşündüğünden yapmakta, ayrıca ek olarak Güney Kürdistan (eski Musul vilayeti) üzerinde yayılmacı bazı heveslerinden de hareket etmektedir.

ABD ise esasen Irak'taki sömürgeci hakimiyetini, İngiliz emperyalistleri hariç, hiç bir işbirlikçisi ve savaş müttefikleriyle paylaşmamakta, Güney işbirlikçi liderleri Barzani-Talabani'yi kendi dayanağı olmaktan uzaklaştıracak gelişmelere şimdilik izin vermemektedir. Bu nedenle ve Kuzey cephesini Türk burjuva sömürgecileriyle birlikte açamayınca da, sömürgeci hakimiyetini kimseyle paylaşmıyor, işbirlikçisi Türk burjuvazisiyle de. İlişkilerinin bozulmasını, gerginlik ve çatışma ortamının tırmanmasını istemese bile, sömürgeci faşizmin savaş nedeni kırmızı çizgilerini şu son bir iki ayda çiğnemekten geri durmadı. KADEK'in silahlı güçlerini "halletme" ve Türkmenlerin statüsü, ayrıca iktisadi taşeronluk pazarlığı üzerine, Güney Kürdistan'da değil ama Irak'ın diğer bölgelerinde sana tetikçi-jandarma rolü vereyim demektedir. Ayrıca, İran'daki, molla iktidarını ABD'ci bir iktidarla (savaşla ya da baskı ve oyunlarla) değiştirmekten geri durmayacağını bu konuda da uşağı Türk burjuvazinden farklı olarak Kürtlerle işbirliği yapacağını göstermektedir. Hatta Türk burjuvazisinin, Suriye ve İran gericici yönetici çevreleriyle işbirliğine girmesinden rahatsızlığını dile getirmektedir. Türk burjuvazisi ise İran'da iktidarın ABD lehine değiştirilmesi operasyonlarına şimdilik destek vermese de, Güney Azerbaycan'ı kışkırtma imkanını, ABD işbirlikçiliği için, uzlaşıcı veya işbirlikçi Kürt çevreleriyle yarışta kullanma politikasını yedekte tutmaktadır. Ayrıca Irak'a geçiş için Güney'de yeni üs alanları elde etmeyi ABD'den talep etmektedir. Anlaşılan ABD bu talebi yerine getirecektir. Böylece onyı aşkın süredir Güney Kürdistan'da varolan ve sayısı 3-5 bin arası olan

çıkabiliyor. Sınıf savaşımının tüm alanlarının olduğu gibi, işkence ve işkenceye karşı tutumun da temel içeriği ideoloji ise eğer, çözülüş (ya da direniş) ideolojide somutlanır. İdeoloji ise bir komünist için yaşamın bütününe ifade eder. O halde çözülüşü (ya da direnişi) gözaltı sürecine "hapsetmek" oldukça sığ bir algılayıştır. Çözülüş (ya da direniş) komünistin yaşamının içine zaten sinmiştir. İşkencehaneler olsa olsa bu anlamda birer teyit merkezidir. Demek ki, işkencede direnişin bir reçetesi yoktur, esas olan ideolojik kararlılıktır, deneyimin ise yalnızca yardımcı rolü olabilir.

1)İşkencede devrimci tutumun çerçevesini çizen, ifade vermemek ve açlık grevi yapmaktır. Bunun yanında devrimci şiarları haykırarak (özellikle toplu gözaltılarda) direnişi pekiştiren, moral üstünlük ve inisiyatif kazandıran önemli unsurlardır.

2)İşkencecilerle diyaloga girmekten kaçınmak gerekir. Hatta bir kez direniş mesajı ("ifade vermiyorum, açlık grevindeyim") açık olarak verildikten sonra soruları "sessizlikle" karşılamak en makul yoldur (fakat bu, kimi inisiyatifi perçinleyen göndermeleri de yapmamak anlamına gelmez. Tersine fırsat bulduca düşmanın kendi trajedisini suratına bir tokat gibi vurulmalıdır, işkencehanedeki "soğuk savaşın" da galibi devrimci olmalıdır. Örneğin devrimci öfkeyi göstermek gibi. Diyaloglardan neden kaçınmalıyız? Birincisi; diyalog, işkenceci ile devrimci arasındaki iletişimdir, açık kanaldır. Yani potansiyel bir risk taşır. İkincisi; özellikle politik tartışmalar işkencecilerle, devrimcinin politik düzeyini ölçme ve bundan hareketle örgütsel konumuna dair tahminler yürütme imkanı sağlar.

3)İşkenceye karşı mücadele deneylerinin aktarılması ve bunların birer eğitim aracı haline getirilmesi büyük önem taşır. Dolayısıyla her bir örgüt, çalışma grubu ve birimi bu konuyu temel eğitim gündemi yapmalı, yazılı materyalleri de değerlendirmelidir.

4)Yolu işkencehaneye düşen her devrimci gözaltı sürecini tüm detaylarıyla partiye açmalı, bu konuda son derece samimi, açık olmalıdır. Neticede işkencehanedeki tutarsız duruşlar "gurur" sorunu haline getirilemez. Şu unutulmamalıdır; işkencedeki olumsuz tutumları gurur meselesi haline getirenler ve gizleyenler dürüstlük sınavından da geçemez. Dürüst olmamak ise "çözülmenin" ötesinde bir yenilgidir. Öte yandan bilinmeli ki, partiye verilecek en büyük zararlardan biri de onu yanlış bilgilendirmektir.

5)İşkence, her şeyden öte bir insanlık suçudur. Bu suçla savaşmada, suçu teşhir etmek, suçluyu "suçüstü" yakalamak da büyük öneme sahiptir. Teşhir faaliyetini sistematik bir şekilde yürütmek gerekir.

ABD-Sömürgeciler KADEK Üzerine Görüşürken: İşgalciler Halklara Düşman

ABD'nin Irak'ta askeri zaferinden sonra, bölgede Kürdistan açısından bazı yeni koşullar oluştu.

Birincisi, henüz savaş sürerken olan bir değişiklik: Kuzey cephesinin, ABD ve sömürgeciliğin planladığı biçimde gerçekleşmemesi, Güney'de üslenen KADEK güçlerini imha hesaplarını boşa çıkardı. Ki, ABD ve özellikle Türk burjuvazisinin faşist diktatörlüğü, bu hesap içindeydiler.

İkincisi savaşın birinci evresinin ABD zaferiyle sonlanmasıyla olan değişiklikler. Bunlar stratejik alana değin uzanan ve güncel pekçok noktayı kapsıyor.

ABD, askeri zaferiyle sömürgeci boyunduruğunu şimdilik kurdu. Ancak umduğu gibi, özellikle Şii Arap kesiminden işbirlikçi güçler pek elde edemedi. Sunni Arap kesiminden ise zaten işbirlikçi güçleri geçen on yıl içinde elde edememişti. ABD savaş içinde ve sonrasında, toplumsal bakımdan dayanak olacak örgütlü tek güç olarak Barzani ve Talabani'yi ve onlar eliyle Güney Kürt halkımızı bulabildi. Güney'deki halkımız, ABD'nin politik-askeri işbirlikçisi Barzani-Talabani eliyle ve Arap halkının geçmiş onyıllardaki sosyal şoven etki altında kalmasına duyduğu güvensizlikle ABD'nin emperyalist işgalini destekledi ve bugün de ABD sömürgeciliğini, bu yanılısamayla destekliyor. Kuşkusuz Güney'deki halkımızın bu yanılısaması geçicidir ve devrimci önderlikler ve deneyimler sonucu halkımız bu yanılısamadan kurtulacaktır. Ancak, bu, uzun ve karmaşık bir süreci alacaktır.

Savaş sonrası oluşan koşullarla birlikte özellikle Kuzey için proletaryanın görevlerini ve politikalarını doğru saptayabilmek, kuzeyin komünist öncüsü olarak güncel görevlerimizi aydınlatacaktır.

ABD, hesapladığından farklı olarak, sömürgeci boyunduruğunun tek örgütlü-kitlesele dayanağı olarak Güney Kürtlerini bulunca, ABD'ci sömürge Irak rejiminin biçimini, birinci tercihi olmamasına rağmen federal bir gerici rejim yapmaktan da geri durmuyor, durmayacaktır (Süreçte ABD boyunduruğuna karşı ulusal savaşın olası zaferi koşullarında, ayrı Kürdistan biçimine bile kapıyı açık tutmayı politik hesap defteri içinde tutacaktır). Ancak ABD, halkımızı kendi saldırı stratejisine dayanak yapma politikasını, Güney için başlatmasına rağmen bununla sınırlamıyor. İran'da ve Suriye'de ABD egemenliğini kurma planlarına bağlı olarak, Doğu ve Güneybatı Kürtlerini de dayanak yapma politikalarını ısındırıyor.

Bu durumun Kuzey'e etkisi nedir ve ne olacaktır? ABD, diğer parçalardaki

halkımızı dayanak yapma politikası nedeniyle, Kuzey'de halkımızın kendi karşısında savaşmasına doğrudan yolaçacak ve dolayısıyla diğer parçalardaki halkımızı sarsabilecek mücadelelere girişmesini kendi çıkarları açısından tehlikeli bulmakta, ilk planda daha aldatıcı ve inceltmiş yöntemlerle politikalarını uygulamaktadır. Bu bağlamda Kuzey'e ilişkin politikasının kapsamı anahatlarıyla şöyledir: Sınırlı bazı haklarla kendi işbirlikçisi sömürgeci diktatörlüğün dayanaklarını genişletme ve Kürdistan ulusal devrimci hareketinin tabanını daraltma; KADEK'in güçlerini, öncelikle doğrudan imha etmek yerine, silahsızlandırarak sistem içine çekme olmuyorsa imhaya yönelme. Bu bağlamda işbirlikçisi sömürgecilere, af ve KADEK'i parlamenter sistem içine çekecek bazı düzenlemeler için basınç uygulasa da, son tahlilde, işbirlikçisi sömürgecilerin Kuzey Kürdistan politikasını dikkate alan politikalar izliyecektir, izliyor. Burada uşağı Türk burjuvazisinden farklı olarak Kürt halk kitlelerini ve burjuva reformcularını doğrudan ABD karşısına almayacak yöntemler kullanmakta ve Kürt sorununa ilişkin kısmi bazı reformlar dile getirmekte daha rahat davranmaktadır. Ancak Kürdistan sorununda, diğer parçalardan farklı olarak Kuzey'de işbirlikçilerin sömürgeci boyunduruğunu korumaya özen gösteriyor, diğer parçalardaki özerklik-federasyon "çözümü"yle halkımızı ve reformcu ulusalcıları kendi egemenliğinin dayanağı yapmak politikasını reddediyor ve bundan sonra da reddedecektir. Çünkü Kuzey'de diğer yerlerden temelden farklı olarak, sömürgeci boyunduruğu elinde tutan Türk burjuvazisi ABD'nin işbirlikçisidir. ABD işbirlikçisi Türk burjuvazisi aracılığıyla Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da emperyalist egemenliğini sürdürdüğü gibi, Kafkasya, Ortaasya ve hatta Ortadoğu'da emperyalist egemenliğinin stratejik dayanaklarından biri olarak Türk burjuvazisini kullanmaktadır. Bu nedenle İran ve Suriye'den farklı olarak, temel ve konjoktürel çıkarları da, işbirlikçisi sömürgecilerin boyunduruğunu korumayı gerektiriyor ve politika düzeyine çıkıyor. Buna, Kuzey'de de halkımızı sarsarak karşısına çıkmasını engelleyecek bazı kısmi reformlar, makyaj ve demagojiyi ekliyor o kadar.

Türk burjuvazisinin en şoven kesimlerinin, "sıra Türkiye'ye de gelir" görüşüyle dile getirdikleri, Irak'ta izlemekte olduğu ve İran'da da izleyebileceği Kürtlere olası 'federasyon' sözde 'çözüm'ünü Türkiye'de de izleyeceği görüşü tamamen şovenist demagojiyle anti ABD'ci güçleri arkalama oyunu ve hayal mahsulüdür. Ya da, işbirlikçisi Türk burjuvazisine istediğini yaptırabilmek için Kürt kozuyla tehdit etmek veya zayıflatmak varsayımı da şovenizm ve sosyal şovenizmin bir demagojisi ve korkuluğudur.

Aynı fikri tersten ve ABD'ye ilişkin iyimserlik taşımanın aracı olarak,